

ХАУЪРД ЛЪВКРАФТ ШЕПНЕЩИЯТ В ТЪМНИНАТА

Превод от английски: Адриан Лазаровски, 2013

chitanka.info

I

Запомнете веднъж завинаги, че не съм видял нищо чак толкова страшно накрая. Да се каже, че психически шок е бил причината за постъпката ми — последната капка, преляла чашата — и именно той ме е накарал да избягам от усамотената ферма на Ейкли и да карам като бесен из куполообразните хълмове на Вермонт през онази нощ, би означавало да се пренебрегне самата природа на кошмарните ми преживявания. Въпреки дълбоката същност на нещата, които видях и научих, и неоспоримата яркост на впечатлението, произведено от тях върху мен, дори и сега не мога да докажа дали съм бил прав или не в ужасните си заключения. Защото в края на краищата безследното изчезване на Ейкли не доказва нищо. В дома му не беше открито нищо странно, с изключение на следите от куршуми — сякаш той просто е излязъл от къщи на разходка из хълмовете и е забравил да се върне. Там липсваха и най-малките следи за пребиваването на някой гостенин, както и не бе намерен нито един от онези зловещи цилиндри и механизми, които трябваше да се помещават в кабинета му. Обстоятелството, че се боеше до смърт от зелените хълмове и пеещите ручей, сред които бе израснал, не означаваше нищо в крайна сметка; хиляди хора са подложени на също такива трудно обясними страхове. Нещо повече — непонятните му постъпки и опасения, както и странните му до последния момент действия лесно могат да бъдат обяснени с неговите чудачество и ексцентричност.

Всичко започна, доколкото мога да си спомня, с небивалото в историята на Вермонт наводнение от 3 ноември 1927 година. Тогава, както и сега, аз бях преподавател по литература в университета „Мискатоник“ в Аркхам, Масачузетс, и с голям ентузиазъм се бях захванал с изучаването на фолклора на Нова Англия. Скоро след наводнението, сред различните съобщения за всевъзможните трудности, страдания и организирана помощ, наводнили вестниците, се появиха някакви странни истории за същества, открити в някои от придошлите реки; тогава мнозина от приятелите ми започнаха

оживени дискусии по тази тема и се обърнаха към мен с молба да хвърля светлина по този въпрос. Почувствах се поласкан, че на фолклорните ми занимания се гледа толкова сериозно и, доколкото можех, се заех да развенчавам дивите измислици, които (както ми се струваше тогава) бяха породени от стари местни суеверия. Забавляваше ме как образовани и интелигентни хора настояваха, че тези слухове съвсем не са измишльотини, а се основават на обективни факти — неясни и изкривени, но въпреки всичко факти.

Историите, на които трябваше да обърна внимание, идваха главно от вестникарски статии; само един от разказите имаше устен произход и човекът, от когото го бях научил, го знаеше от майка си — жителка на Хардуик, Вермонт, — която му бе описала случилото се в писмо. Във всички случаи се говореше почти за едно и също нещо, като единствено споменатите места се различаваха. Така например веднъж ставаше дума за реката Уинуски край Монпелие, друг път — за Уест Ривър, окръг Уиндъм, а трети — за Пасумпсик, окръг Каледония. Естествено, упоменаваха се и много други места, ала внимателният анализ показваше, че всичко е съсредоточено върху горепосочените три. Във всеки от случаите селските жители съобщаваха за един или повече неестествени и плашещи обекти, видени в придошлите води, като се забелязваше общата тенденция тези обекти да бъдат свързвани с примитивните, полузабравени старинни легенди, помнени единствено от старците.

Хората смятаха, че тези обекти представляват органични, невиджани досега форми на живот. Разбира се, в потоците по онова време имаше и доста човешки тела, отнесени от придошлите води; селяните обаче, видели странните обекти, бяха категорични, че те изобщо не са хора, макар размерите и очертанията им да напомняли смътно човешките. Те не били — както уверяваха свидетелите — и животни, виждани някога из Вермонт. Според очевидци ставало дума за розови същества, дълги около метър и половина, с туловища на ракообразни, снабдени с чифт мощни гръбни перки или ципести криле, както и с няколко сегментирани крайника. Вместо глава имали спираловидно нагънат елипсоид, покрит с множество къси антенки. Наистина е забележително как описанията на тези същества, получени от най-разнородни източници, са поразително сходни. Силата на това съвпадение обаче се намалява от факта, че старите легенди,

разпространени из тези хълмисти местности, съдържат ярки описания, способни да повлияят на въображението на свидетелите. По мое мнение всички очевидци — а в по-голямата си част те определено са били наивни, прости и необразовани селяни от затъntenите горски райони — са виждали деформираните и подути тела на удавниците, а полузабравените местни предания и легенди са надарили тези жалки останки с фантастични атрибути.

Древният фолклор — мъгляв, изчезващ и почти забравен от днешното поколение — е имал твърде особен характер и по всяка вероятност е изпитал влиянието на още по-старите индиански митове и легенди. Аз го познавах доста добре, въпреки че никога не съм ходил във Вермонт, от изключително рядката монография на Ели Давънпорт, която съдържа устен материал, събран сред най-старите жители на щата преди 1839 година. Нещо повече — тези легенди поразително съвпадаха с историите, които лично аз бях чул от най-възрастните обитатели на Ню Хемпшир. Обяснено накратко, става дума за скрита раса чудовищни същества, спотайващи се из по-отдалечените хълмове — в непроходимите лесове на най-високите върхове и тъмните долини, където неизвестни извори пълнят ручеите и потоците. Да се забележат тези същества е адски трудно, макар и свидетелства за тяхното присъствие да са били открити от онези, рискували да се изкачат по-високо от обичайното по склоновете на планините или да се спуснат дълбоко в стръмните котловини, в които даже вълците не смеят да пристъпят.

В пресъхналите корита на ручеите и в безплодните участъци земя се забелязвали странни следи, както и любопитни каменни кръгове, около които тревата била изсъхнала — тяхното разположение и форма надали е било дело на природата. Освен това в хълмовете се намирали пещери със загадъчна дълбочина, чиито отворстия били закрити със скални блокове — тяхното положение едва ли е било случайно, тъй като споменатите по-горе странни следи се виждали и там. И най-лошото от всичко — имало и създания, които се срещали доста рядко и понякога безразсъдни хора ги съзирали в полумрака на отдалечените долини и в тежките гори по билата на хълмовете.

Всичко това нямаше да е толкова тревожно, ако описанията не съвпадаха така точно. Почти всички свидетелства имат няколко общи черти: те уверяват, че съществата приличат на огромни, светлочервени

ракообразни с множество двойки крачка и чифт мощни криле, разположени в средата на гърба, напомнящи крилете на прилеп. Понякога те ходят на всичките си крайници, докато друг път — само на най-задната двойка от тях, използвайки предните за преместване на големи предмети от неопределен характер. Споменава се и за цяла група от подобни създания, забелязана покрай малък горски ручей — те се придвижвали в редици по три и очевидно представлявали организирана формация. Веднъж, през нощта, един екземпляр е бил забелязан по време на полет — той излетял от върха на самотен горски хълм, след което изчезнал в небето, закривайки за миг луната с гигантските си ципести криле.

В по-голямата част от случаите тези същества сякаш не се месят в делата на хората; макар че в миналото са ги обвинявали за изчезването на някои търсачи на приключения, както и на хора, живеещи твърде близо до определени долини или възвишения. Поради тази причина много места са се смятали за неподходящи за живеене дълго след като никой не си е спомнял първоначалната причина. Хората с трепет се взирали в стръмните склонове на съседните хълмове, въпреки че отдавна било забравено колко жители са безследно изчезнали и колко фермерски къщи, издигнати в подножието на възвишенията, са се превърнали в пепел.

Според древните легенди тези създания причинявали вреда само на онези, които нарушавали границите на владенията им. По-късно се появили истории за тяхното любопитство по отношение на хората и опитите им да си създадат тайни аванпостове в човешкия свят. Разказвали се предания за странни отпечатьци от нокти, открити около фермерските къщи на сутринта, както и за изчезнали хора в районите, отдалечени от техните убежища. Носели се истории за гласове, имитиращи човешка реч, правещи смразяващи предложения на самотните пътници по горските пътища, и за деца, изплашени до смърт от съществата, видени или чути от тях из краищата на гората, граничеща с техните домове. Най-новият пласт легенди — пласт, предшестваш отмирането на преданията и страха от близки срещи с тези създания — се състои от истории за отшелници и усамотени фермери, преживяващи в един момент от живота си психически срив с трагични последствия. За такива хора говорели, че са се продали на загадъчните същества. В един от североизточните окръзи в началото

на XIX век даже имало своеобразна мода — да обвиняват чудаците и саможивците в сътрудничество и дори приятелство с ненавистните сили.

Що се отнася до природата на тези същества, то обясненията варират. По принцип били наричани „Великите древни“, обаче в различните времена и места са ги зовели другояче. Основната маса пуритани без заобикалки ги определяла като приятели на дявола, превръщайки ги в обект на оживени теологически спорове. Тези с келтско минало — предимно хора с шотландски и ирландски произход, живеещи в Ню Хемпшир, както и роднините им от Вермонт — свързвали създанията със злите духове и така наречените малки хора, обитаващи блатата и горите, и се защитавали от тях със заклинания, предавани от поколение на поколение. Най-фантастичните теории за тези същества обаче, извън всякакво съмнение, са тези на индианците. Макар и всяко племе да си има своите легенди, различаващи се от тези на другите племена, всички са единодушни в следното — тези същества не са родом от Земята.

Митовете на пенакуките, отличаващи се с най-голяма последователност и картинност, разказват, че Крилатите дошли от съзвездието Голяма мечка на Земята, където прокопали дълбоки мини, за да добиват някакъв камък, който не може да бъде открит на никой друг свят във Вселената. Те не живеят тук, казват митовете, а просто държат предни постове и отлитат с огромни товари от камъни към техните собствени звезди, на север. Нараняват само онези хора, които се приближават твърде много или ги шпионират. Животните ги избягват, тъй като изпитват към тях инстинктивна ненавист, а не защото се страхуват, че ще им станат плячка. Крилатите не могат да ядат земни растения и животни, ето защо си носят храна от звездите. Много е лошо да се доближиш до тях и понякога младите ловци, отпозволили се към хълмовете им, никога не се завръщат. Също така е лошо да подслушваш онова, което си шепнат през нощта в гората с жужащи гласове, имитиращи човешките. Те знаели езика на всички хора — пенакуки, гурони, представители на петте народности, — но изглежда нямали (или не им бил нужен) свой собствен език. Помежду си общували, използвайки главите си, които променяли цвета си, а всеки цвят означавал различно нещо.

Всички легенди, разбира се, както на белите, така и на индианците, скоростижно отмрели през XIX век, оставяйки само отделни атавистични проблясвания. Животът на населението на Вермонт се установил според някакъв план, а хората започнали все по-рядко да си спомнят за отдавнашните си страхове, макар че именно те стояли в основата на този план. Повечето жители знаели, че някои хълмисти области не са подходящи за живеене и колкото по-далеч от тях се държат, толкова по-добре. С времето икономическите интереси така тясно се свързали с обичайните населени места, че нямало никакъв смисъл в излизането от тях — получило се така, че хълмовете станали необитаеми не заради някакъв специален замисъл, а просто поради стечението на обстоятелствата. С изключение на бабите, обичащи страшните истории, и вдетинилите се старци, малко били онези, които шепнели за тайнствените обитатели на хълмовете; но дори и те уверявали, че сега от тези създания не може да се очаква нищо лошо, тъй като вече били свикнали с къщите и стопанствата на хората, а и хората от край време били оставили тяхната територия на мира.

Всичко това отдавна ми беше известно от книгите, а някои неща бях научил от устните разкази на жителите на Ню Хемпшир; ето защо, когато започнаха да се появяват слухове, свързани с наводнението, без усилие можех да се досетя какъв е произходът им. Отне ми доста време да обясня това на приятелите си и много се забавлявах, когато някои от тях упорито настояваха за истинността на разказите. Тези хора твърдяха, че между ранните легенди има съществени сходства, както и че много от хълмовете във Вермонт все още не са проучени, така че би било неразумно с лека ръка да се отхвърля вероятността там да бродят загадъчни обитатели. Както и да е — не можех да убедя другарите си, че всички митове имат обща структура и се обясняват с един и същ тип изкривяване на реалността, породено от ранния стадий на развитието на човешкото мислене.

Нямаше смисъл да обяснявам на тези опоненти, че вермонтските митове по същество малко се отличаваха от онези всеобщни легенди за персонификацията на природата, населили античния свят с фавни, дриади и сатири, предположили съществуването на каликандзарите^[1] в съвременна Гърция и дали на дивите уелсци и ирландци техните мрачни предания за странните, тайнствени и ужасяващи раси на

троглодитите и подземните жители. Нямахме смисъл също и да им напомням за вратата на непалските планински племена в страшния Ми-Го или „Отвратителния снежен човек“, който броди из ледовете и скалните стръмнини на хималайските върхове. Когато приведох всички тези доводи, моите опоненти веднага ги обърнаха срещу мен, заявявайки, че от това следва несъмнено историческият характер на древните легенди; че това свидетелства за реалното съществуване на някаква странна предишна раса, населявала земята, ала принудена да се скрие след появата и възхода на човека, чиито представители са се съхранили — макар и в силно намален брой — до сравнително недалечни времена, та дори и до наши дни.

Колкото повече се присмивах на тези разсъждения, толкова по-горещо моите другари ги защитаваха, добавяйки към доводите си, че даже и без паралелите с легендите, сегашните съобщения изглеждат твърде ясни, съгласувани, детайлизирани и трезво прозаични, за да бъдат напълно отхвърлени. Двама или трима фанатични екстремисти стигнаха дотам, че опирайки се на древните индиански сказания, предположиха извънземния произход на загадъчните същества, цитирайки при това безумните книги на Чарлс Форт^[2], в които се говори за честите посещения на чуждоземни пришълци на Земята. Повечето от събеседниците ми обаче бяха просто романтици, страстно желаещи да пренесат в реалния живот фантастичните представи за криещите се „малки хора“, станали популярни благодарение на блестящата дяволична проза на Артър Макън.

[1] Демони в гръцкия фолклор, появяващи се около Рождество в света на хората — Б.пр. ↑

[2] Чарлс Форт (1874–1932) — американски писател — Б.пр. ↑

II

Нямаше нищо странно, че от подобни дебати се родиха и материали за публикации, попаднали в „Аркхам Адвъртайзър“, а някои от тях и се препечатваха от вестниците, издавани в тези райони на Вермонт, откъдето идваха загадъчните истории за наводненията. Така „Рътланд Хералд“ отдели половин страница на откъси от тези писма (мои и на опонентите ми), а „Братълбъро Риформър“ напълно препечата един от моите обширни исторически и митологични коментари, съпроводени с някои редакторски размишления, в колонката „Свободно перо“, където се изразяваше пълната подкрепа и възхищение от моите скептични умозаклучения. Към пролетта на 1928 г. вече бях станал доста известна фигура във Вермонт, макар и никога да не бях стъпвал в този щат. Тогава именно получих писмата на Хенри Ейкли, които ми направиха изключително впечатление и за пръв и последен път ме замъкнаха в това тайнствено царство на непроходими зелени дъбрави и ромолящи горски ручеи.

По-голямата част от онова, което знам за Хенри Уентуърт Ейкли, бе събрана от кореспонденцията му с неговите съседи и единствения му син, живеещ в Калифорния; тази информация бе издирена от мен след случилото се в усамотената му селска къща. Той беше, както си изясних, последният представител на уважавана фамилия тукашни кореняци, от която бяха произлезли много юристи, администратори и образовани земевладелци. В негово лице обаче семейството правеше прехода от практическите занимания към чистата наука; Хенри Ейкли е бил забележителен с успехите си в такива научни области като математиката, астрономията, биологията, антропологията и фолклора в университета във Вермонт. По-рано не бях чувал нищо за него, а и той не съобщаваше в писмата си никакви подробности за себе си. Веднага обаче се виждаше, че това е човек със силен характер, образован, с развит интелект, макар и да е малко саможив и да не се интересува чак толкова от чисто земните работи.

Въпреки невероятния характер на позициите, които защитавахте, аз от самото начало се отнесох към него къде-къде по-сериозно, отколкото се отнасях обичайно с другите си опоненти. От една страна, Ейкли се намираше действително близо — и визуално, и осезаемо — до явленията, за които толкова нетрадиционно разсъждавахте; от друга, постъпвайки като истински човек на науката, изявяваше смайващата готовност да подложи своите заключения на експериментална проверка. Той не се стремеше да се наложи лично в спора — главното за него бе да получи убедителни доказателства. Разбира се, аз започнах с това, че смятам възгледите му за определено погрешни, ала признах грешките му за „интелектуални“, като никога не съм приписвал поддръжката, оказвана му от някои негови приятели, както и страха му от самотните зелени хълмове, на безумието. Признавах, че е направил много; знаех, че голяма част от сведенията му имат твърде особен характер, заслужаващ сериозно проучване, ала бях категорично против фантастичните тълкувания на фактите. По-късно получих от него определени веществени доказателства, които издигнаха проблема на ново и доста странно ниво.

Не се сещам за нищо по-добро от това, да приведа тук в колкото се може по-пълнен вид писмото на Ейкли, в което той ми се представя и което се превърна в повратна точка в моя собствен интелектуален живот. То вече не е у мен, но паметта ми съхранява всяка една негова дума — дотолкова ме порази неговото съдържание — и за пореден път се убеждавам в пълната вменяемост на човека, който го е написал. Ето го и самия текст — текст, дошъл при мен с трудно четливия, старомодно изглеждащ почерк на човек, който, водейки тихия живот на учен, явно малко се е занимавал с обкръжаващия го свят.

Тауншенд, Уиндъм Ко., Вермонт

5 май 1928 г.

Албърт Н. Уилмарт, Ескуайър,

118 Салтънстол Стрийт,

Аркхам, Масачузетс

Уважаеми господине!

С голям интерес прочетох в „Братълбъро Риформър“

(от 23 април 1928 г.) Вашето писмо по повод

неотдавнашните истории за необичайните тела, открити плаващи в наводнените водоизточници, и по повод тези любопитни елементи от фолклора, с които случилото се така добре се съгласува. Напълно разбираеми са причините, които могат да подбудят този, който не е тукашен жител, да заеме подобна позиция, както и причините, поради които с вас се съгласява и колонката „Свободно перо“. Такава гледна точка е характерна за образованите хора, без значение дали са от Вермонт или не — към същата гледна точка се придържах и аз, когато бях млад човек (сега съм на 51 години) до момента, в който започнах своите изследвания. Именно те ме подтикнаха да проуча тези участъци от хълмовете, които до този момент обикновено се избягваха от хората.

Бях провокиран да се захвана с тези проучвания от старите легенди, които бях слушал от възрастните фермери — груби и необразовани хора, — макар че сега ми се иска изобщо да не се бях захващал с тази работа. Без лъжлива скромност мога да заявя, че съм изключително добре запознат с антропологията и фолклора и познавам трудовете на такива светили и авторитети като Тайлър, Фрейзър, Мъри, Озбърн, Елиът Смит и така нататък. За мен не е никаква новост, че историите за тайни племена са толкова стари, колкото и самото човечество. Видях препечатките на Вашите писма и писмата на Вашите противници в „Рътланд Хералд“ и мисля, че се досещам на какво се основават доводите Ви.

Сега бих искал да Ви кажа, че, боя се, Вашите опоненти са по-близо до истината, отколкото Вие самият, въпреки че всички разумни доводи, без всякакво съмнение, са на Ваша страна. Те се намират по-близо до правдата, отколкото съзнават — тъй като разчитат само на интуитивни съображения и не могат да знаят онова, което зная аз. Ако аз знаех толкова малко като тях, щях да бъда напълно на Ваша страна.

Навярно вече сте забелязали, че все не мога да пристъпя към същността — може би защото се боя да го

сторя, ала все пак ще го кажа: притежавам конкретни доказателства, че чудовищните същества наистина живеят в горите по високите склонове, където никой човек не стъпва. Не съм виждал нито едно от създанията, носещи се във водата, ала съм забелязвал неща като тях при обстоятелства, за които се опасявам да разкажа. Намирал съм следи — при това съвсем неотдавна, дори около своя дом (а аз живея в старото имение „Ейкли“, намиращо се южно от Тауншенд, от страната на Тъмната планина) — толкова близо, че не се осмелявам да Ви разкажа сега. И ми се е случвало да чувам гласове в горите на места, за които нищо не мога да напиша.

Имаше едно място, където толкова често чувах тези гласове, че дори веднъж занесох там фонограф с грамофонна приставка — обещавам Ви, че ще Ви дам възможност да чуете тези записи. Когато ги пусках на някои местни старци, един от гласовете почти ги парализира от ужас — до такава степен напомняше на един определен глас (същият жужащ глас, за който говори Давънпорт в книгата си), за който са им разказвали още бабите им, стараейки се да го имитират. Зная какво смятат хората за онези, които „чуват гласове“, но преди да си направите някакъв прибързан извод, просто прослушайте тези записи и попитайте някой от възрастните жители на затъntenите горски райони какво мислят за това. Ако можете да ми намерите нормално обяснение, чудесно.

Целта ми не е да споря с Вас, а да Ви предоставя информация, която би се сторила интересна на човек с Вашите вкусове. Това обаче е само между нас — публично аз съм на Ваша страна, защото някои събития ми показаха, че хората не бива да знаят твърде много за тези неща. Собствените ми изследвания имат строго частен характер, затова не бих искал с никакви изказвания да привличам вниманието на хората и да ги карам да посещават местата, които изследвам. Истината, ужасната истина се състои в това, че нечовешките същества ни наблюдават през цялото време; те имат свои шпиони сред нас, които събират

информация и им я предоставят. По-голямата част от сведенията, с които разполагам, съм получил от един жалък човек, който беше един от тези шпиони — ако не бе умопобъркан, естествено, в което силно се съмнявам. По-късно той извърши самоубийство, ала съм сигурен, че има и други.

Тези същества са дошли от друга планета, те са способни да оцеляват в междузвездното пространство и да извършват полети през него с помощта на непохватните си, но мощни криле, които са в състояние да се съпротивляват на ефира, ала вършат малко работа в условията на земната атмосфера. Готов съм да Ви разкажа за това по-късно — естествено, ако не ме смятате вече за умопобъркан. Те са дошли тук, за да добиват метали в мините, прокопани дълбоко под хълмовете, и мисля, че зная точно откъде са се появили. Не биха ни причинили вреда, ако не се месим в делата им, но никой не е в състояние да каже какво би могло да се случи, ако проявим твърде голямо любопитство. Една добра армия без усилие би могла да избие до крак цялата им колония — ето от какво се страхуват те. Но ако това стане, още същества ще пристигнат оттам. Те лесно биха могли да завоюват Земята, ала единствената причина, поради която не са го направили досега, е, че просто не им е необходимо. Вероятно предпочитат да оставят нещата такива, каквито са, и по този начин да избягнат безпокойството.

Смятам, че ще се постараят да се отърват от мен, защото открих твърде много неща. В гората около Кръглия хълм намерих голям черен камък с непознати йероглифи, наполовина изтрити, а след като го занесох у дома, всичко се промени. Ако те решат, че зная твърде много, то или ще ме убият, или ще ме отведат на планетата, откъдето са дошли. И по-рано са отвличали образовани хора, за да се осведомяват за състоянието на нещата в човешкия свят.

Това ме подсеца за второто нещо, на което исках да Ви обърна внимание — бих искал да Ви убедя да предприемете всички усилия, за да прекратите по-

нататъшното обсъждане на проблема. В никакъв случай не допускате разпространяването на тази информация сред по-широката публика. Хората трябва да стоят по-далеч от хълмовете, а за да се постигне това, не трябва да се провокира любопитството им. Бог ми е свидетел, че вече се вдигна достатъчно шум с тези агенти по продажба на недвижими имоти и тълпите летовници, които се шляят из дивите места, засипвайки хълмовете със своите отпадъци.

Бих бил изключително радостен, ако ние с Вас продължим кореспонденцията си. Ще направя всичко възможно, за да Ви изпратя записа от фонографа и черния камък (който е толкова изтърган, че на фотографиите не може да се види почти нищо). Казвам, че „ще направя всичко възможно“, защото очаквам някакви пречки от страна на тези същества. Тук има един необщителен саможив момък — казва се Браун, — фермер, стопанството му е близо до селото; и мисля, че е техен шпионин. Постепенно те ще се опитат да ме отрежат от останалия свят, защото зная твърде много неща за тях.

Те разполагат със смайващи начини да научават за онова, което правя. Това писмо може и да не стигне до Вас. Мисля, че в краен случай ще се наложи да напусна тази част на страната и да се преместя при сина си в Сан Диего, Калифорния. Точно така и ще направя, ако нещата се влошат, макар и да не е лесно да напуснеш мястото, където си се родил и където твоят род живее вече от шест поколения. Пък и надали бих продал къщата си на някого сега, след като съществата вече са я взели на прицел. Мисля, че те ще се опитат да си възвърнат черния камък и да унищожат записа от фонографа, ала докато имам сили, няма да им позволя да направят това. Огромните ми полицейски кучета ги държат настрана, понеже те са малко на брой (засега) и не са особено ловки в придвижването. Както вече Ви споменах, крилете им не са много подходящи за къси полети във въздуха. Сега буквално се намирам на границата на разшифроването на този камък — и Вие, с Вашите задълбочени познания по фолклор, бихте

могли да ми окажете неоценима помощ при сглобяването на липсващите звена. Без съмнение Вие познавате страховитите митове, предхождащи появата на човека на Земята — циклите за Йог-Сотхот и Ктхулу, за които се наемква в „Некрономикон“. Веднъж ми се удаде да се добера до един екземпляр и съм чувал, че в библиотеката на Вашия университет също има копие, което пазите здраво заключено.

В заключение, господин Уилмарт, бих желал да изразя своята увереност, че ние с Вас бихме могли да сме си особено полезни един на друг. Не бих искал да Ви излагам на никакъв риск, затова Ви предупреждавам, че притежанието на камъка и записа от фонографа няма да е много безопасно; струва ми се обаче, че Вие ще сметнете всеки риск за оправдан в името на знанието. Имам намерение да замина за Нюфейн или Братълбъро, за да Ви изпратя пратката, тъй като имам по-голямо доверие на тамошното пощенско отделение. Трябва да Ви уведомя, че понастоящем живея сам и не държа никаква прислуга. Никой не желае да остане в този дом, понеже нощем съществата се опитват да се приближат до къщата ми, вследствие на което кучетата лаят непрекъснато. Радвам се, че всичко това започна след смъртта на жена ми, защото иначе тя несъмнено би се поболяла.

С надеждата, че не съм Ви разтревожил и че няма да изхвърлите това писмо в коша, приемайки го за драскулки на безумец, а ще сметнете за целесъобразно да поддържате връзка с мен, оставам

Искрено Ваш:

Хенри У. Ейкли

П. П. Направих няколко копия на фотографиите, които, както предполагам, биха подкрепили с доказателства някои от изказаните от мен твърдения. Старците мислят, че са стряскащо истински. Ще Ви ги изпратя много скоро, ако имате желание.

Х. У. Е.

Би било трудно да опиша чувствата си, овладели ме след прочитането на документа за първи път. Би трябвало да се присмея над тези дивотии къде-къде по-силно, отколкото над доста по-умерени предположения, забавлявали ме по-рано; и все пак нещо в тона на писмото ме накара да го възприема с парадоксална сериозност. Не че повярвах и за секунда в тайнственото племе, долетяло при нас от звездите, за което моят кореспондент говореше — така или иначе, преодолявайки първоначалните съмнения, почувствах увереността, че си имам работа с абсолютно нормален човек. Както и че той наистина се е сблъскал с реално съществуващо, макар и аномално, и невероятно явление, което не може да се обясни по друг начин, освен с изложения в писмото. Разбира се, невъзможно е работата да стои така, както пише той, разсъждавах аз, ала тук определено има нещо, заслужаващо сериозно изследване. Този човек очевидно е бил много развълнуван и разтревожен от нещо и ми беше трудно да мисля, че безпокойството му е съвсем безпричинно. Той излагаше съображенията си изключително конкретно и логично, но историята му по удивителен начин съвпаднаше с някои от древните митове и дори с най-фантастичните индиански легенди.

Беше напълно възможно действително да е чул смущаващи гласове из хълмовете, както и наистина да е намерил черния камък, за който споменаваше в писмото. Обаче тези безумни предположения, с които съпровождаше преживяванията си, бяха по всяка вероятност внушени му от човека, който се е представил за шпионин на чуждоземните пришълци и по-късно е сложил край на живота си. Лесно е да се предположи, че самоубиецът е бил напълно побъркан, ала въпреки това е могъл да застави наивния Ейкли — вече подготвен за нещо подобно от заниманията си с фолклор — да повярва на брътвежите му. Що се отнася до последните му изказвания, може би невъзможността да си намери прислуга се дължи на факта, че необразованите съседи на Ейкли, както и той самият, са убедени, че нощем свръхестествени чудовища обсаждат домовете им. Кучетата лаят наистина, разбира се.

Накрая, що се отнася до записа от фонографа, то не се съмнявах, че това са или звуци, издавани от животни и напомнящи човешка реч, или пък източникът им е някое скрило се из хълмовете човешко същество, деградирало по някаква причина до животинско състояние.

Тук моите мисли отново се насочиха към черния камък с йероглифите. Какво ли толкова можеше да има на снимките, които Ейкли възнамеряваше да ми изпрати и които старците са сметнали за толкова стряскащи?

Докато препрочитах писмото за пореден път, си дадох сметка, че опонентите ми разполагат с много по-сериозни данни, отколкото бях предполагал преди. Всъщност беше напълно възможно в тези диви и необитаеми местности да живеят някакви странни уроди, жертви на лоша наследственост, дори и, разбира се, да нямаше чудовища от звездите, както твърдяха легендите. И ако такива изроди съществуват наистина, то тогава присъствието на странните тела в бурните потоци ставаше напълно обяснимо. Започнах да изпитвам чувство на срам от това, че съмненията в правотата ми са породили нещо толкова ексцентрично като писмото на Хенри Ейкли.

В края на краищата отговорих на писмото му, демонстрирайки тон на дружелюбен интерес, и поисках допълнителни подробности. Отговорът му пристигна почти веднага — в плика имаше няколко снимки, илюстриращи думите му. Докато разглеждах снимките, усетих внезапно чувство на страх, сякаш се бях докоснал до нещо забранено, защото въпреки тяхната неяснота те излъчваха дяволски внушителна сила.

Колкото повече се вирах в тях, толкова повече се убеждавах, че сериозната ми оценка на Ейкли и неговата история е била напълно оправдана. Извън всяко съмнение тези снимки съдържаха убедително доказателство за съществуващото по вермонтските хълмове явление, което явно стоеше далеч отвъд пределите на нашите знания и представи. Най-зловещи бяха следите — снимката беше направена, когато слънцето е осветявало късче гола земя на някакъв пустинен връх. Даже беглият поглед ми бе достатъчен да се убедя, че фотографията не е мистификация. Нарекох я „отпечатък от крак“, но „отпечатък от нокът“ би било по-точно определение. Дори сега не бих могъл да опиша тази следа, избягвайки сравненията с противен, отвратителен рак, понеже се забелязваше известна неопределеност в посоката на движение на отпечатъка. Той не беше особено голям или дълбок — по размери се доближаваше до големината на човешки крак. От централната възглавничка в противоположни посоки излизаха

двойки назъбени сегменти, напомнящи дълги нокти — видът им бе потресаващ, ако изобщо служеха за придвижване.

Другата снимка показваше отвора на разположена в гората пещера, който бе закрит с овален камък. На голата земя пред входа можеше да се различи гъста мрежа от линии, а когато ги разгледах внимателно с лупа, се убедих, че следите са същите като онези на първата снимка. На третата фотография се виждаше каменен кръг, подобен на друидските, намиращ се на върха на някакъв хълм. Около загадъчната окръжност тревата беше утъпкана и почти изтрита — не можех да различа нито една следа през увеличителното стъкло. Изключителната отдалеченост на мястото се потвърждаваше и от перспективата на изчезващите зад мъгливия хоризонт съвършено безлюдни хълмове.

Но ако най-неприятно и плашещо беше изображението на отпечатъка на земята, то най-любопитна се оказа снимката на големия черен камък, открит в горите около Кръглия хълм. Ейкли го беше фотографирал по всяка вероятност на масата в своя кабинет, защото можех да разгледам наредените по лавиците книги, а на заден план се виждаше бюст на Милтън. Камъкът бе заснет във вертикално положение и предоставяше на погледа ми неправилно изрязана повърхност с размери трийсет на шейсет сантиметра, ала не ми стигат думите, за да кажа нещо определено за тези рисунки или за общата форма на целия камък. Какви неземни геометрични принципи са залегнали в изработването му — бях сигурен, че е изработен изкуствено — не исках и да гадая. Никога преди не бях виждал нещо до такава степен странно и съвършено чуждо на нашия свят. От йероглифите, изписани на повърхността му, много малко бяха различими, ала един-два от тях буквално ме хвърлиха в ужас. Естествено, можеше да е фалшификация, защото и други хора, освен мен са чели чудовищния „Некрономикон“ на безумния арабин Абдул Алхазред, ала въпреки това ме побиха тръпки, когато разпознах определени идеограми. Както знаех от своите изследвания, именно те бяха свързани с най-светотатствените и смразяващи истории за съществата, водели своето безумно съществуване дълго преди образуването на Земята и другите планети от Слънчевата система.

От останалите пет фотографии три изобразяваха блатисти и хълмисти местности, носещи отпечатъците на странните обитатели.

Още една показваше зловещите следи, но този път в невероятна близост до дома на Ейкли — той я бе направил на сутринта, след като кучетата му лаели особено яростно през цялата нощ. Изображението беше много размазано и по него бе трудно да се каже нещо конкретно; но отдалеч отпечатъкът напомняше следата от нокът на първата фотография. Последната снимка беше на самото жилище на Ейкли — поддържана, бяла двуетажна къщичка, построена вероятно преди сто-сто и двайсет години, с добре окосена ливада и постлана с камъни пътека, която водеше до изкусно резбованата врата. Няколко огромни полицейски кучета седяха на моравата в краката на човек с приятна външност и късо подстригана брада — това бе самият Ейкли, а снимката беше негово дело, съдейки по лампичката в дясната му ръка.

Разгледал внимателно фотографиите, аз пристъпих към четенето на пространното писмо и за следващите три часа се потопих в бездната на неописуем ужас. Това, което Ейкли излагаше преди в най-общи черти, сега бе описано подробно и педантично — предоставяше дълъг списък на думите, дочути нощем из гората, и детайлизирани описания на чудовищните розовеещи същества, бродещи из гъстите дъбрави, както и страховити космогонични разсъждения, извлечени от собствените му научни изследвания и дългите разговори с човека, посегнал на живота си. Сблъсках се с имена, които по-рано бях срещал само в контекста на най-зловещите догадки — Йюггот, Великият Ктхулу, Тсатхоггуа, Йог-Сотхот, Р'лйех, Нйарлатхотеп, Азатхот, Хастур^[1], Ийан, Ленг, Езерото на Хали, Бетмура^[2], Жълтият знак, Л'Мур-Катхулос, Бран и Magnum Innominandum — и бях пренесен през безименни епохи и непостижими измерения в световите на древните, чужди същества, за които безумният автор на „Некрономикон“ само смътно загатва. Беше ми разказано за дълбините на първичния живот и за потоците, извиращи оттам; и най-накрая за струйките на онези поточета, свързани със съдбата на нашата планета.

Бях поразен; ако по-рано се бях опитвал да си обяснявам нещата по логичен и рационален път, то сега започвах да вярвам в най-нелепи и невероятни чудеса. Силата на доказателствата беше неоспорима, а хладният научен маниер на Ейкли — в който не присъстваше и грам фанатизъм, истерия или екстравагантност — бе оказал грандиозен ефект върху моите мисли и преценяване на нещата. Когато оставих писмото настрана, вече бях в състояние да разбере опасенията на

автора и бях готов да предприема всичко възможно, за да попреча на хората да посетят тези диви хълмове. Дори сега, когато времето вече е притъпило тогавашните ми впечатления и до голяма степен е изтрило от паметта ми тогавашните ми съмнения и преживявания, дори сега има такива неща в писмото на Ейкли, които за нищо на света не бих рискувал да напиша на хартия. Почти съм доволен, че писмото и записа от фонографа вече ги няма — и бих искал, поради причини, които скоро ще станат ясни, новата планета, намираща се от другата страна на Нептун, изобщо да не беше открита.

След прочитането на писмото прекратих всичките си публични изявления по повод кошмара във Вермонт. Оставих без отговор доводите на моите опоненти, като дадох неопределени обещания, че ще се върна към тях впоследствие, и не след дълго дискусиата беше забравена. През късния май и целия юни водех оживена кореспонденция с Ейкли. Наистина от време на време писмата се изгубваха и ние трябваше да възстановяваме написаното и да губим излишни сили в преписване. Това, което се опитвахме да направим, беше да сравним собствените си подходи към загадъчните митове, за да получим съгласувана представа за връзката между явленията от Вермонт и структурата, и съдържанието на примитивните митове.

Преди всичко се съгласихме, че тези ужасни същества и дяволският Ми-Го от Хималаите принадлежат към един и същ род кошмарни превъплъщения. Имаше и завладяващи зоологически хипотези, които предпочетох да обсъдя с професор Декстър от моя университет, въпреки категоричното изискване на Ейкли да не съобщаваме на никого за заниманията си. Ако наруших това изискване, то беше само заради следното: смятах, че на този етап предупреждението за вермонтските хълмове и хималайските върхове повече отговаря на интересите на хората, отколкото мълчанието. Една от конкретните задачи, лежащи пред нас, беше разшифроването на йероглифите по злощастния камък — разшифроване, което щеше да ни донесе тайни, по-дълбоки и потресаващи от всичко, известно някога на човечеството.

[1] Име, измислено от американския писател Амброуз Биърс, по-късно споменато от Робърт Чеймбърс в книгата му „Жълтият знак“ — Б.пр. ↑

[2] Наименование, срещащо се в разказите на Лорд Дансени (1878–1957) — ирландски писател, един от основоположниците на жанра фентъзи — Б.пр. ↑

III

Към края на юни най-накрая получих записа от фонографа — от Братълбъро, понеже Ейкли нямаше доверие на железопътната станция, разположена на север. Той все повече започваше да се чувства шпиониран, като това усещане се засили особено след изгубването на няколко от писмата ни. Ейкли взе често да говори за коварните действия на някои хора, които смяташе за агенти на мистериозните създания — техни тайни оръжия. Най-много от всички подозираше един намусен фермер на име Уолтър Браун, живеещ самотен в подножието на хълма, близо до гъстата гора, като уверяваше, че често го е виждал да се скита безцелно из Братълбъро, Белоус Фолс, Нюфейн и Южно Лондондери, когато появата му там с нищо не била оправдана. Нещо повече — Ейкли бе сигурен, че е чувал гласа на Браун при определени обстоятелства по време на един стряскащ разговор; а веднъж даже открил следа (или по-точно отпечатък от нокът) недалеч от къщата на фермера. Тази следа била разположена подозрително близо до следите от краката на Браун — и те били обърнати една към друга.

И така, записът пристигна от Братълбъро, където Ейкли отишъл със своя форд по пустинните пътища на Вермонт. Той ми призна в съпровождащото пратката писмо, че започва да се страхува от тези шосета и че когато ходи на покупки в Тауншенд, предпочита да го прави на дневна светлина. Отново и отново повтаряше, че не е безопасно да знаеш толкова много за хълмовете във Вермонт, ако живееш твърде близо до тях. Той имал намерение скоро да замине за Калифорния при сина си, колкото и трудно да му бъде напускането на бащиното огнище, пропито с толкова спомени, чувства и родова памет.

Преди да прослушам записа на апарата, който взех от университета, внимателно прочетох съпровождащото пратката писмо и цялата предишна кореспонденция, където се говореше за него. Записът бе направен (според данните на Ейкли) в един часŸ след полунощ на 1 май 1915 година, близо до закрития вход на пещерата, зееща на гъсто

обраслия западен склон на Тъмната планина — там, където тя се издига над блатото. На това място винаги се чували странни гласове и именно затова той занесъл там фонограф, диктофон и восъчен цилиндър. Миналият опит му подсказвал, че нощта срещу първи май — страховитият сабат от европейските легенди — ще бъде най-подходяща и това се потвърдило. Струва си да се отбележи също, че нито веднъж повече не чул гласове на това място.

За разлика от повечето горски звуци, съдържанието на този запис приличаше на някакъв ритуал и включваше един очевидно човешки глас, който Ейкли не беше в състояние да идентифицира. Гласът не принадлежеше на Браун, а бе по всяка вероятност на високообразован човек. Вторият глас обаче представляваше гвоздеят на записа — точно това беше отвратителното жужене, което нямаше нищо общо с човека, като изключим английските думи, които произнасяше с добра граматика и университетски акцент.

Изглежда фонографът и диктофонът не са работили особено добре, което придаваше приглушено и неразбираемо звучене на ритуала — можеха да се разберат единствено отделни фрагменти. Ейкли ми бе изпратил свое собствено писмено разшифроване на записа и аз още веднъж внимателно го разгледах, преди да включа апарата. Текстът беше по-скоро неясен и мистериозен, отколкото ужасяващ, макар че знанието за обстоятелствата, при които е направен, както и за източника, от който е взет, му придаваха зловещ ореол, който не може да се изрази с никакви думи. Представям го тук толкова пълно, колкото си го спомням — а съм сигурен, че го зная почти наизуст, тъй като не само съм го чел неколккратно, ала и съм го слушал десетки пъти. Такова нещо не се забравя лесно!

(неразбираеми звуци)

(интелигентен мъжки глас)

... е Повелителят на гората, дори и за... и даровете на хората от Ленг... и тъй, от кладенците на нощта до бездните на Космоса и от бездните на Космоса до кладенците на нощта вечна възхвала на Великия Ктхулу, Тсатхоггуа и на Онзи, Чието Име Не Може Да Бъде Назовано. Вечна възхвала на тях и плодородие на Черния

козирог от горите. Йа! Шаб-Ниггурат! Козирогът с хилядното потомство!

(жужаща имитация на човешка реч)

Йа! Шаб-Ниггурат! Черният козирог от горите с хилядното потомство!

(човешки глас)

Настъпи времето за Повелителя на горите... седем и девет, надолу по стъпалата от оникс... да се посвети на Него, Който е в Бездната, Азатхот, Онзи, на Когото Ти ни учи да се покланяме... на крилете на нощта, отвъд пределите на... Този, на Когото Йюг-гот е най-малката рожба, носещ се в самота сред черния ефир на ръба...

(жужащ глас)

... да отиде сред хората и да намери пътя към онова, което знае Онзи, Който е в Бездната. На Нйарлатхотеп, Могъщия посланик, всичко трябва да бъде речено. И Той ще приеме външност на човек, восъчна маска и одежди, които да го скрият, и ще се спусне долу от света на Седемте слънца, за да...

(отново жужащ звук)

... (Ниарл)атхотеп, Великият посланик, носещ от пустинята странната радост за Йюггот, Отецът На Милиони Избрани, Дебнещият сред...

(тук речта прекъсва — край на записа)

Ето това чух, когато включих фонографа. Обхвана ме истински страх, щом сграбчих дръжката и долових скърцането на игличката по цилиндъра и бях доволен, че първите едва различими слова са произнесени от човешки глас. Мек, приятен, интелигентен глас с бостънски акцент, явно не принадлежащ на кореняк от Вермонт. Докато слушах записа, открих, че Ейкли изключително точно е свалил на хартия чувото. Гласът припяваше тъй, сякаш се намираше в църква, с приятния си бостънски акцент: „... Йа! Шаб-Ниггурат! Козирогът с хилядното потомство!...“

Точно тогава чух другия глас. И досега ме побиват тръпки само като си помисля за него, въпреки че бях подготвен (донякъде) от

писмата на Ейкли. Хората, на които впоследствие разказвах за записа, не откриваха нищо в него, с изключение на евтино шарлатанство или безумие; но ако можеха да чуят този отвратителен глас или да прочетат всички писма на Ейкли (особено второто — енциклопедично пълното второ писмо), аз съм уверен, че биха променили мнението си. Много съжалявам, че се подчиних на желанието на Ейкли и на никой друг не дадох да прослуша записа — не по-малко съжалявам и че всичките му писма също изчезнаха. Що се касае до мен самия, то с оглед на първите ми впечатления от записа и знанията ми за цялата история в дълбочина, както и за обстоятелствата, при които бе направен този запис, гласът ми се стори просто чудовищен. В изпълнението на този дяволски обред той звучеше синхронно с човешкия глас, ала в моето въображение се явяваше като отвратително ехо, носещо се от невъобразимите бездни на кошмарните светове. Минаха вече две години от деня, в който прослушах този цилиндър, ала и досега в ушите ми звучи смразяващото жужене, като че ли съм го чул току-що.

„Йа! Шаб-Ниггурат! Черният козирог от горите с хилядното потомство!“

Но въпреки че този глас звучи непрекъснато в ушите ми, все още не мога да го анализирам достатъчно хладно и прецизно. Напомняше на жуженето на някакво огромно, отвратително насекомо, преобразено в членоразделна реч на някакво чуждо същество и бях напълно уверен, че органите, произвеждащи този звук, изобщо не приличат на артикулационния апарат нито на човека, нито на другите бозайници.

Както вече споменах, нееднократно прослушах ужасяващия запис и започнах отчаяни опити за анализ и коментар, сравнявайки своите мисли със записките на Ейкли. Би било нежелателно — а и безсмислено — да излагам тук всички наши заключения, но искам да подчертая, че според нас ключът се криеше в някои от най-отвратителните обреди от примитивните древни религии на човечеството. За нас бе ясно също, че между тайнствените чуждоземни същества и определени земни хора съществуват древни и здрави връзки. Доколко са се съхранили до наши дни, нямахме представа; но със сигурност между човека и безименната безкрайност е имало

чудовищни отношения от незапомнени времена. Тези кощунствени явления, които се случваха на Земята, най-вероятно се кореняха в тъмната планета Йюггот, намираща се на края на Слънчевата система; тази планета обаче представляваше само аванпост на вдъхващата ужас междузвездна раса, чийто източник трябваше да се намира отвъд Айнщайновия пространствено-времеви континуум или известния на нас Космос.

Междувременно продължавахме да обсъждаме черния камък и начините за доставката му в Аркхам — Ейкли смяташе за нецелесъобразно отиването ми при него, на самото място на ужасните изследвания. По една или друга причина той също така се боеше да повери превоза на камъка на някой от обичайните търговски пътища. Идеята му бе да го занесе през селската местност в Белоус Фолс, а после да го изпрати по вода в Бостън през Кийн, Уинчендън и Фичбърг, макар и това да му коства пътуването през пусти, минаващи покрай хълмовете шосета, което бе много по-неудобно от шофирането по главната магистрала на Братълбъро. Ейкли ми съобщи, че когато ми изпращал записа от фонографа, забелязал в офиса човек, чиито действия и външен вид не му вдъхвали доверие. Този човек се стремял непрекъснато да говори с чиновниците, разпитвайки ги за най-различни неща; впоследствие се качил на същия влак, с който бил пратен записът. Ейкли ми призна, че не бил спокоен за съдбата на пратката дотогава, докато не получил от мен потвърждение за благополучното ѝ пристигане.

Горе-долу по това време — втората седмица на юли — се загуби още едно мое писмо, както разтревожено ме уведоми Ейкли. След този случай ме помоли да не му пиша повече в Тауншенд, а да изпращам цялата си кореспонденция в Главното управление в Братълбъро, където той често ще ходи с кола или влак. Почувствах, че тревогата му расте през цялото време, понеже изключително подробно започна да ме информира как кучетата лаели много повече през цялата нощ, както и за съвсем пресните отпечатъци, които откривал на сутринта изключително близо до къщата си — на пътя и в задния си двор. Веднъж ми разказа за истинско находище на отпечатъци, наредени в редица, разположени срещу не по-малко гъстата линия кучешки следи, и ми изпрати отблъскваща снимка, потвърждаваща думите му. Това се

случило след нощта, в която кучешкият лай надминал всякакви граници.

На сутринта в сряда, 18 юли, получих телеграма от Белоус Фолс, в която Ейкли ми съобщаваше, че е изпратил черния камък с влак N 5508, тръгващ от Белоус Фолс в 12,15 на обяд — тоест в обичайното си време — и пристигащ в Бостън на станция Север в 4,12 следобед. Пратката трябваше да пристигне, по моите сметки, в Аркхам най-рано на обяд на следващия ден, така че почти цялата сутрин на четвъртъка прекарах в очакване. Но така и си останах — стана следобед, а камъка го нямаше никакъв. Когато позвъних в пощенската станция, оттам ми казаха, че никакъв колет за мен не е пристигал. Вече силно разтревожен се обадих на транспортния агент от станция Север в Бостън; без особена изненада научих, че камъкът не е дошъл и там. Влак N 5508 пристигнал миналия ден с 35-минутно закъснение и в него не се намирала никаква пратка за мен. Агентът ми обеща да направи справка и да изясни всичко; аз пък изпратих телеграма на Ейкли в края на деня, в която обрисовах възникналата ситуация.

Отговорът от Бостън пристигна на следващия ден — агентът ми позвъни, вече изяснил всички обстоятелства. Изглежда чиновникът, отговарящ за изпращането, си спомнял за някакъв инцидент, който може би имал връзка с моя случай. Той се разправял с един висок, слаб и небрежно облечен мъж с рижава коса и много странен глас, точно когато влакът имал престой в Кийн, малко след един часа през деня.

Този човек изглеждал крайно развълнуван и твърдял, че очаква пристигането на тежка кутия, която обаче нито се намирала във влака, нито пък била вписана във формулярите на чиновника. Името на странния тип било Стенли Адамс и той имал толкова монотонен и дебел глас, че чиновникът се почувствал странно отпаднал и сънлив, докато разговарял с него. В резултат на това чиновникът дори не могъл да запомни как е свършил разговорът, а помнел единствено, че когато дошъл в пълно съзнание, влакът вече потеглял. Бостънският агент добави, че този чиновник бил изключително надежден и честен младеж, с прекрасни препоръки, който от доста време работел за компанията.

Нея вечер аз отидох в Бостън, за да разпитам лично чиновника по случая, предварително сдобивайки се с името му и адреса на кантората. Той се оказа откровен човек с приятни маниери, ала скоро

разбрах, че не е в състояние да добави нищо повече към онова, което вече ми беше известно. Стори ми се странна липсата му на увереност дали би могъл да познае човека, ако го срещне за втори път. Когато осъзнах, че не е в състояние да ми каже нищо повече, аз се върнах в Аркхам и до сутринта писах писма — до Ейкли, до пощенската компания, до полицейското управление и до пощенския агент в Кийн. Имах чувството, че човекът със странния глас, оказал такова влияние върху чиновника, играе ключова роля в цялата тази работа и се надявах, че служителите от станцията или телеграфистите в Кийн могат да ми съобщят нещо за него.

Трябва да призная обаче, че всичките ми усилия да разследвам ситуацията се оказаха напразни. Действително човекът с необичайния глас бил забелязан следобеда на 18 юли в Кийн, а някакъв лентяй смътно си спомняше, че е видял в ръцете му тежка кутия. Но самият странен тип си оставаше абсолютно неизвестен — нито преди, нито впоследствие някой го беше виждал. Той не бил влизал в помещението на телеграфа и не бил получавал никакви сведения, също както и никакви съобщения за присъствието на черния камък на влак N 5508 не са постъпвали по телеграфа. Естествено, Ейкли се присъедини към мен в разследването, даже ходи сам в Кийн, за да разпита възможните очевидци на случилото се, както и хората, живеещи недалеч от гарата; обаче неговото отношение към произшествието бе значително по-фаталистично от моето. Той беше склонен да смята изчезването на кутията за зловещо следствие от неизбежно противодействие и изобщо не се надяваше на възможността да си възвърне изгубеното. Говореше за несъмнената телепатична и хипнотична сила на съществата от хълмовете и техните агенти, а в едно от писмата си намекваше, че според него камъкът отдавна е напуснал нашата планета. Аз, от своя страна, бях силно разгневен, защото виждах в старите, полуизтрити йероглифи възможност да узная нещо ново и смайващо. Тази случка още дълго време човъркаше въображението ми, но следващите писма на Ейкли ознаменуваха началото на свършено нова фаза от страшната история на загадъчните хълмове, която веднага завладя вниманието ми.

IV

Неизвестните създания, пишеше Ейкли с все по-неравен почерк, започнали да се занимават с него много по-сериозно отпреди. Нощният лай на кучетата в безлунните нощи или когато луната била закрыта от облаци, станал направо чудовищен, а и освен това били направени опити да бъде нападнат по пустите пътища даже през деня. На 2 август, докато карал към селото, забелязал отсечено дърво, преграждащо пътя му там, където шосето пресичало участък гъста гора; в същото време лаят на двата огромни паса, возещи се с него, го предупредил за съществата, които вероятно се криели наблизо. Какво би могло да се случи, ако кучетата не били с него през този ден, той не се решавал даже да предположи; оттогава обаче никога не излизал без поне две от своите кучета. Скоро се случили още две пътни произшествия — на 5 и на 6 август; веднъж колата била обстрелвана, а другия път отривистият кучешки лай го предупредил за чуждо присъствие в гората.

На 15 август получих отчаяно писмо, което така силно ме развълнува, че пожелах Ейкли да загърби усамотението си и да потърси помощта на закона. В нощта срещу 13 август се случило нещо ужасно — около къщата имало стрелба, а на сутринта три от общо дванайсетте кучета на Ейкли били мъртви. На пътя се виждали множество отпечатъци от нокти, а сред тях се различавали следите на Уолтър Браун. Ейкли незабавно позвънил в Братълбъро, но телефонната връзка се разпаднала, преди да успее да каже нещо. Когато отишъл с колата си дотам, се изяснило, че телефонният кабел е прекъснат в участъка близо до самотните хълмове на Нюфейн. Ейкли обаче се отправил към къщи с четири нови кучета и няколко кутии с патрони за своята голямокалибрена пушка. Писмото бе написано в пощенското отделение на Братълбъро и пристигна при мен без проблеми.

Моето отношение към ставащото в този момент престана да бъде чисто научно и се превърна в дълбоко лична загриженост. Страхувах се

за живота на Ейкли в неговия изолиран селски дом, както и мъничко за себе си — заради моята съпричастност към странния проблем. Тези създания можеха да се доберат и до мен — ами ако решат да ме премахнат? В отговора си писах на Ейкли да се обърне за помощ към властите и го предупреждавах, че не го ли направи, ще го сторя сам. Изразих намерение лично да посетя Вермонт, въпреки неговите протести, и да му помогна да обясни ситуацията пред властите. В отговор на това пристигна телеграма от Белоус Фолс със следното съдържание:

ВИСОКО ЦЕНЯ ВАШЕТО ПРЕДЛОЖЕНИЕ НО
НИЩО НЕ МОЖЕ ДА СЕ НАПРАВИ НЕ
ПРЕДПРИЕМАЙТЕ НИКАКВИ ДЕЙСТВИЯ САМ
ЗАЩОТО ЩЕ НАВРЕДИТЕ И НА ДВАМА НИ
ЧАКАЙТЕ ОБЯСНЕНИЕ:

ХЕНРИ ЕИКЛИ

Това обаче съвсем не изясни нещата, а точно обратното. След като отговорих на телеграмата, получих бележка от Ейкли, написана с трепереща ръка и съдържаща потресаващото съобщение, че той не само не ми е изпращал телеграма, но и не е получавал никакво писмо. Спешното разследване, проведено от него в Балтимор, показало, че телеграмата била изпратена от странен мъж с рижава коса и необикновено дълбок и дебел глас — това било всичко, което Ейкли успял да разбере. Чиновникът му показал оригиналния текст, надраскан с молив, но почеркът бил съвършено непознат за моя колега. Той обърнал внимание само на това, че подписът бил неточен и гласял „Ейкли“ — вместо „Й“ имало „И“. Възможните обяснения били няколко, но обхванат от потрес, Ейкли не ги изказваше.

Той съобщаваше също за гибелта на още няколко кучета и покупката на нови, както и за оръжейната стрелба, станала неотменна част от всяка безлунна нощ. Сред отпечатъците от нокти на пътя и в задния двор на фермата му редовно се появявали босите стъпки на Браун и следите на още минимум един-двама души, носещи обувки. Ейкли признаваше, че работата изобщо не отива на добре и че е време колкото се може по-скоро да се премести при сина си в Калифорния,

даже и да не му се удаде толкова бързо да продаде къщата. Но не е лесно да напуснеш единственото място, което смяташ за истински роден дом. Той щял да опита да се задържи още известно време, а току-виж успял и да прогони натрапниците — особено ако покаже открито, че напълно се е отказал от всякакви опити да проникне в тайните им.

Веднага отговорих на Ейкли, предлагайки му помощта си, като за пореден път изказах горещото желание да го посетя, за да можем двамата заедно да убедим представителите на властите в опасността на ситуацията, в която се намира. В своя отговор той вече не възразяваше толкова остро спрямо моя план, както по-рано, но пишеше, че би предпочел да поизчакаме малко, за да може да приведе нещата си в ред и да се подготви за напускането на бащината стряха, превърнала се сега в носител на опасност. Хората се отнасяли подозрително към неговите изследвания, ето защо било по-добре да си замине без много шум, като не смуцава съседите си и не поражда съмнения у тях относно психическото си здраве. Достатъчно неща му се струпали на главата в последно време, споделяше той, но въпреки всичко му се искало да се оттегли достойно.

Това писмо го получих на 28 август и изпратих в отговор максимално окуражаващо послание. Очевидно съчувствието ми имаше своя ефект, защото в следващото си писмо Ейкли ми изрази признателност и къде-къде по-малко ме занимаваше със страховете си. Не звучеше много оптимистично, тъй като изказваше мнението, че страшните създания са го оставили на мира само за известно време, колкото да мине пълнолунието. Той се надяваше нощите да бъдат ясни и смътно намекваше за възможността да се прехвърли в Братълбъро, когато пълнолунието приключи. Отново се опитах да го поободря в писмото си, обаче на 5 септември пристигна ново послание — очевидно изпреварило моето писмо, което по всяка вероятност още пътуваше, — на което не бих могъл да дам такъв безметежен отговор. Отчитайки неговото значение, ще приведа текста в пълен вид — доколкото съм успял да запечатам в паметта си тези написани с трепереща ръка редове. Писмото съобщаваше следното:

Понеделник

Драги Уилмарт!

Предлагам на вниманието Ви доста обезкуражаващия послепис към моето последно писмо. Миналата нощ небето беше закрито от гъсти облаци — лунната светлина изобщо не можеше да проникне през тях, — макар и никакъв дъжд да не валя. Работата отива на зло — много зло — и имам чувството, че краят е близо въпреки нашите надежди. След полунощ нещо се приземи върху покрива на къщата. Чух, че кучетата лаят като бесни, ето защо ги пуснах и едно от тях веднага се втурна на покрива, качвайки се от по-ниската пристройка. Там започна яростна схватка и се разнесе ужасяващо жужене, което никога няма да забравя. После почувствах отворотелната воня. Мисля, че основните сили на тези същества са дошли от хълмовете, а онова на покрива е имало за цел само да отвлече вниманието на кучетата. Какво бе станало там, още не знаех, но се страхувах, че създанията са се научили да се оправят по-добре със своите непохватни криле. Изгасих светлината вкъщи, отворих прозорците (като бойници) и открих огън около къщата, стараяйки се да стрелям тъй, че да не улучвам кучетата. Така и приключи всичко — на сутринта открих големи локви кръв на двора, а до тях имаше петна от зеленикава лепкава течност, излъчващи най-противната миризма, която някога съм срещал. Качих се на покрива и там намерих същата отворотелна и лепкава гадост. Пет кучета бяха убити и, за жалост, едното съм го убил най-вероятно аз — имаше куршум в гърба. Сега запълвам дупките от куршумите и се отправям към Братълбъро за нови кучета. Хората от тамошния кучкарник сигурно вече ме мислят за побъркан. По-късно ще Ви напиша още. Предполагам, че до една-две седмици ще съм готов да отпътувам, макар че ми е тежко даже да мисля за това.

Извинете, бързам...

Ейкли

Това обаче не беше единственото писмо, изпреварило моето. На следващата сутрин — 6 септември — пристигна още едно; този път неистовите драсканици тотално ме разстроиха и аз не знаех какво да правя по-нататък. Ще се постарая да възпроизведа и това писмо дотолкова, доколкото паметта ми позволява.

Вторник

Облаците така и не се разсеяха, никаква луна не се вижда. Бих омотал къщата с електрически проводник и бих монтирал прожектор, ако не бях сигурен, че ще прережат кабела веднага щом бъде поставен.

Мисля, че полудявам. Може би всичко, което Ви пиша, е сън на един безумец. И преди беше ужасно, но сега е извън всякакви граници. Те говориха с мен снощи — говориха с този проклет жужащ глас и ми казаха неща, които не смея да повторя пред Вас. Чух ги отчетливо на фона на кучешкия лай, а когато гласът им затихваше, им помагаше човешки глас. Дръжте се далеч от това, Уилмарт — много по-лошо е, отколкото ние с Вас някога изобщо сме предполагали. Те нямат никакво намерение да ме пуснат да отида в Калифорния. Искат да ме закарат жив, или поне жив в теоретичния смисъл на думата, психически жив, не само на Йюггот, ала и още по-далеч — далеч извън границите на Галактиката и най-вероятно отвъд пределите на Космоса. Казах им, че няма да отида там, където искат да ме отведат — или най-малкото не и чрез ужасния способ, по който ми предложиха да го сторят, — но се боя, че няма смисъл. Къщата ми е толкова изолирана, че те могат да дойдат не само през нощта, но и посред бял ден. Още шест кучета са убити и когато карах днес до Братълбъро, усещах тяхното присъствие на местата, където пътят минаваше през гората.

Беше грешка от моя страна да се опитвам да Ви изпратя записа от фонографа и черния камък. По-добре унищожете записа, докато не е станало твърде късно. Ще Ви пиша отново утре — ако все още съм тук. Бих искал да

събера книгите и нещата си и да се установя в Братълбъро. Бих избягал и без нещата си, ако можех, ала нещо вътре в мен не ми позволява да сторя това. Мога да избягам в Братълбъро, където ще съм на сигурно място, но се чувствам като затворник в къщата си. И имам усещането, че дори и да избягам далеч, захвърляйки всичко, пак няма да се измъкна от тях. Повярвайте, това е ужасно — не се замесвайте в тази работа.

Ваш Ейкли

Прочитайки това писмо, не можах да мигна цяла нощ. Бях поразен от остатъците на здрав разум у Ейкли. Съдържанието на писмото беше абсолютно безумно, обаче маниерът на изложение — в светлината на всичко, случило се преди — се отличаваше с мрачна убедителност. Не се и опитах да отговарям на това писмо, очаквайки реакцията на Ейкли на предишното ми послание. Тя се появи на следващия ден и новите обстоятелства, сполетели моя епистоларен събеседник, напълно засенчваха съдържанието на моето писмо. Ето какво съм запомнил от поредното писмо на Ейкли, надраскано набързо и осеяно с мастилени петна.

Сряда
У!

Получих писмото Ви, но не виждам никакъв смисъл да го обсъждам. Напълно съм капитулирал. Удивително е, че изобщо съм имал сили да им се съпротивлявам. Вече не мога да се спася, каквото и да сторя — дори и да захвърля всичко и да се скрия. Те ще ме спипат.

Вчера получих писмо от тях — даде ми го разсилният, когато бях в Братълбъро. Напечатано и пуснато по пощата от Белоус Фолс. Пише какво искат да направят с мен — не мога да го повтора. Пазете се, умолявам Ви! Унищожете записа. Нощите продължават да са облачни, а сърпът на луната непрекъснато намалява. Би ми се искало да събера смелост и да потърся помощ — но всеки, който се осмели да дойде, ще ме сметне за луд, докато не получи

конкретни доказателства. А да поканя хората тук ей така просто не мога, защото дълги години живея като отшелник и с никого не съм поддържал контакти.

Но все още не съм Ви съобщил най-лошото, Уилмарт. Съберете кураж, преди да продължите да четете по-нататък, за да не се шокирате. Помнете, че Ви казвам цялата истина. Ето я — видях и докоснах една от тези твари или поне част от тялото ѝ. Господи, беше отвратително! Разбира се, съществува бе умряло. Едно от кучетата го довършило и аз го намерих на сутринта до колибата им. Опитах се да го запазя под навеса, за да мога по този начин да убедя хората, че не съм побъркан, ала за няколко часа то напълно се изпари. Нищо не остана. Нали знаете, че всички тези обекти след наводнението са били забелязани единствено на следващата сутрин. А ето и най-лошото. Опитах се да фотографирам нещото, но когато проявих лентата, на нея нямаше нищо, с изключение на навеса. От какво се е състояла тази твар? Виждам съм я, докосвал съм я и знам, че оставя следи. Явно е изградена от материя — но каква материя? Формата ѝ не се поддава на описание. Представляваше нещо като гигантски рак с множество месести пръстенчета или възелчета от влакнеста субстанция, оформящи пирамида, а там, където при човека се намира главата, създанието имаше многочислени пипала. Лепкава зеленикава течност — това е кръвта им. И всяка минута те стават все повече и повече на Земята.

Уолтър Браун изчезна — повече никъде не съм го виждал, а преди ми се изпречваше иззад всеки ъгъл. Навярно съм го улучил с някой от изстрелите си, защото тези същества винаги се стараят да приберат убитите и ранените си.

Днес следобед се добрах до града без никакви усложнения, но се боя, че въздържането им от нападения означава, че са напълно уверени в мен. Пиша тези редове в пощенското отделение на Братълбъро. Възможно е това да е моето последно, прощално писмо. Ако е така, пишете на

сина ми Джордж Гудинаф Ейкли на адрес: 176 Плезънт Стрийт, Сан Диего, Калифорния, ала в никакъв случай не идвайте тук! Ако след седмица от мен няма никакви известия, пишете на момчето ми и следете вестниците за новини.

Сега възнамерявам да изиграя последните си две карти — ако все още имам останали сили. Първо — да изпробвам отровен газ срещу съществата (разполагам с необходимите химикали и направих маски за мен и кучетата) и ако това не подейства, да съобщя на шерифа. Могат да ме пратят в лудница, ако искат — пак ще бъде по-добре от онова, което ми готвят другите същества. Вероятно ще мога да привлека вниманието им върху отпечатъците около къщата — слабички са, но пък се появяват всяко утро. Макар че полицаите могат да кажат, че сам съм ги изфабрикувал — нали ми се носи славата на чудак.

Ще трябва да накарам някой полицай да остане тук за през нощта и сам да се убеди в автентичността на ставащото — макар че не бива да изключвам възможността създанията да разберат за това и да се въздържат от всякаква активност през тази нощ. Те прерязват телефонния кабел веднага щом се опитам да позвъня някому нощем — монтьорите намират това за много странно и са в състояние да го потвърдят (освен ако не си мислят, че аз сам режа кабела). Вече повече от седмица не съм викал никого да възстанови връзката.

Мога да помоля някой от необразованите хора тук да свидетелства и да потвърди реалността на ужасите, но всички ще му се присмееят, а и освен това тези хора толкова отдавна не са ме посещавали, че изобщо нямат представа за случващото се. Не можеш да накараш нито един от фермерите да се доближи на повече от километър от дома ми — каквото и да му предлагаш. Човекът, който ми носи пощата, е чувал какво говорят за мен. Боже мой! Само да имаше как да ги убедя колко реално е всичко! Мисля, че мога да покажа следите на пощальона, ала той идва към

средата на деня, а дотогава те ще са изчезнали. Ако пък се опитам да покрия някой от отпечатъците с кутия или тиган, за да го запазя, навярно той ще си помисли, че сам съм го нарисувал.

Сигурно ако не живеех от доста време като отшелник, хората щяха пак да ме посещават, както правеха преди. Никога не съм се осмелявал да покажа черния камък или снимките си — или да пусна записа от фонографа — на някого, с изключение на най-простите и невежи хора. Другите биха казали, че съм изфабрикувал всичко и биха ми се присмели. Но въпреки това мога да пробвам да покажа снимките. На тях ясно се виждат следите от нокти, макар и самите същества, които са ги оставили, да не са фотографирани. Колко жалко, че никой друг не видя тази твар на сутринта, преди да изчезне!

Не зная как ще свърши всичко това. След онова, което преживях, лудницата няма да бъде толкова лошо място. Лекарите ще ми помогнат да приведа в ред съзнанието си, да отвлека вниманието си от тази къща, а за момента това е всичко, от което се нуждая, за да се спася.

Ако не получите никаква вест от мен в най-близко време, пишете на сина ми Джордж. Умолявам Ви. Сбогом, унищожете записа и не се месете повече в тази работа.

Ваш Ейкли

Това писмо буквално ме хвърли в бездните на най-черен ужас. Не знаех как да реагирам, ето защо набързо нахвърлях няколко несвързани утешителни думи и ги изпратих веднага по пощата. Помня, че умолявах Ейкли незабавно да отиде в Братълбъро и да се обърне към властите с молба за защита; добавих, че аз също ще отида в града, носейки със себе си записа от фонографа, за да убедя полицията в нормалността на Ейкли. Мисля, че писах още и за необходимостта да се предупредят хората за заплахата от тези същества. Лесно е да се забележи, че вече вярвах напълно на Ейкли, макар и да мислех, че неуспехът да фотографира мъртвото същество се дължи не толкова на

някой природен феномен, колкото на обхваналото го в този миг извънредно вълнение.

V

Скоро след това, изпреварвайки моето несвързано послание, в събота, на 8 септември, пристигна свършено друго, успокояващо писмо, изрядно напечатано на нова пишеща машина; странно писмо, изпълнено с уверения и покана, озадачуващо удивителен обрат в развоя на кошмарната драма от далечните хълмове. Цитирам отново по памет — при това ще се постарая колкото се може по-точно да предам стила на писмото. На него стоеше пощенският печат на Белоус Фолс, а подписът бе напечатан на машина като останалия текст — както често постъпват хората, пишещи писма на машина за първи път. Текстът обаче беше изключително подреден — нещо немного типично за новак, — от което заключих, че Ейкли е използвал пишещата машина и преди, вероятно в колежа. Да кажа, че писмото ми донесе чувство на облекчение, би било не съвсем точно, защото под това чувство все още се таеше слой безпокойство. Ако Ейкли бе нормален психически в своето състояние на ужас, то нормален ли беше сега, в състоянието си на избавление? И когато говореше за „подобреното разбирателство“, какво именно имаше предвид? Въобще всичко изглеждаше диаметрално противоположно на неговите предишни настроения! Но ето го и самото писмо, надлежно съхранено в паметта ми, с която немалко се гордея.

Тауншенд, Вермонт,
четвъртък, 6 септември 1928 г.
Мой скъпи Уилмарт!

Доставя ми голямо удоволствие да Ви успокоя по повод всички глупости, които Ви бях написал. Под „глупости“ имам предвид собственото си изкривено от страх състояние, а не описаните от мен определени явления. Тези явления са реални и значими, а моята грешка

се състои в това, че формирах у себе си неадекватно отношение към тях.

Струва ми се, бях Ви казал, че моите странни посетители започнаха да общуват с мен — най-малкото, опитаха се да установят контакт. Вчера вечерта този контакт стана реалност. В отговор на определени сигнали аз приех у дома техен пратеник — бързам да Ви успокоя, че беше представител на човешкия род. Той ми съобщи такива неща, за които ние с Вас дори не сме подозирали, и ясно ми показва доколко погрешни са били нашите представи за целите на съществата, идващи отвън, както и за създаването на тяхната тайна колония тук, на Земята.

Изглежда, че злоещите легенди за техните намерения спрямо човечеството са силно преувеличени и се явяват следствие от невежото изкривяване на алегорични изказвания — изказвания, породени от културна почва и форми на мислене, далеч превъзхождащи всичко, за което ние с Вас можем само да мечтаем. Моите собствени предположения (признавам) са били толкова отдалечени от истината, колкото и всяка догадка на простите фермери и дивите индианци. Това, което смятах за болезнено, срамно и унижително, в действителност заслужава благоговение, отваря простори за разума и е направо възхитително — предишните ми оценки представляваха просто проява на присъщата на човека древна тенденция да мрази и да се страхува от всичко, което е коренно различно от него.

Сега съжалявам за вредата, която нанесох на тези невероятни другоземни създания по време на нощните ни престрелки. Ако само се бях сетил да разговарям разумно и миролюбиво с тях! Но те изобщо не ми се сърдят — тяхното поведение е много по-различно от нашето. За нещастие, в качеството си на агенти във Вермонт те използват някои нискоразвити индивиди — като Уолтър Браун например. Той способстваше да си създам изключително негативна представа за тях. Всъщност те никога не са причинявали на хората съзнателна вреда,

макар и често да са били подлагани на жестоки преследвания. Съществува например таен култ на последователи на злото (Вие, като извънредно ерудиран в областта на мистиката човек, ще ме разберете, ако ги свържа с Хастур и Жълтия знак), целта на които се явява преследването на тези създания и нанасянето на удар върху тях, защото ги мислят за чудовищни сили от други измерения. Именно против такива агресори — а не срещу нормалните хора — са насочени сериозните охранителни мерки на Създанията отвън. Научих, че много от нашите изгубени писма са били похитени не от небесните създания, а от агенти на този зловещ култ.

Всичко, което искат те от човека, е мир и невмешателство, както и интелектуално взаимно разбирателство. Последното е абсолютно необходимо, защото нашите знания и технически средства са достигнали такова ниво, при което става невъзможно да се съхрани тайното съществуване на неземните създания на Земята. Те биха желали по-добре да опознаят човека, както и да подбудят някои духовни и научни лидери на човечеството да узнаят повече за тях. В резултат на такъв информационен обмен всички недоразумения ще се изчистят и ще бъде установен общоприет *modus vivendi*^[1].

Всяка идея за поробване или принизяване на човечеството ще бъде просто смешна.

Като първа крачка към осъществяването на това „подобро разбирателство“ другоземните създания решиха да прибегнат до моя опит. Аз съм натрупал значителна информация за тях, а и те спокойно биха могли да ме използват като техен първи преводач на Земята. Вчера през нощта Създанията отвън ми обясниха изключително много неща — факти от колосално значение, откриващи безгранични хоризонти — и по-късно ще ми съобщят още повече както писмено, така и устно. Още не са ме поканили да направя пътешествие навън, макар и да не изключвам тази възможност за в бъдеще, дори желая силно това да се осъществи — с използването на особени

средства, превъзхождащи всичко, с което сме привикнали и което разглеждаме като опит на човечеството. Къщата ми вече няма да бъде подлагана на обсада. Всичко се завръща в нормалните си граници и необходимостта от кучета също отпада. В замяна на ужаса ще получа достъп до колосални източници на знания и ще се наслажда на истински интелектуален пир, недостъпен за никого от смъртните.

Неземните създания са може би най-изумителните органични творения в пространството и времето, както и отвъд техните предели — представители на разпространена из целия Космос раса, по отношение на която всички останали форми на живот представляват единствено второстепенни разклонения. Те са в по-голяма степен растения, отколкото животни (ако изобщо тези термини са приложими към материята, от която са изградени) и имат своеобразна гъбеста структура. Наличието обаче на подобна на хлорофил субстанция и твърде особената храносмилателна система напълно ги отличават от листостеблените гъби. Устройството им се явява съвършено чуждо на нашата част на Космоса — с електрони, имащи съвсем друго ниво на вибрация. Именно затова подобни създания не могат да бъдат запечатани на фотолента, въпреки че очите ни ги виждат. От друга страна, всеки добър химик би могъл да създаде фотоемулсия, способна да съхрани тяхното изображение.

Тези създания имат уникалната способност да се придвижват в студеното безвъздушно пространство между звездите в своя телесен вид, макар че някои от подвидовете се нуждаят от специални механични приспособления или необичайни хирургични присадки. Не са много тези, които имат криле, съпротивляващи се на ефира — това обаче е характерно за вермонтската разновидност. Външното сходство с някои форми на живот, специфични за Земята, се дължи по-скоро на паралелна еволюция, отколкото на близко родство. Способностите на техния мозък превъзхождат тези на всички съществуващи живи същества, но крилатите създания от хълмовете не са най-

съвършени в този смисъл. Обичайното средство за общуване при тях е телепатията, макар че имат рудиментарни вокални органи, които след лека хирургическа операция (хирургията е нещо съвсем обикновено и рутинно за тях) могат да възпроизведат речта на всеки съществуващ организъм.

Тяхното основно обиталище в момента е неоткритата досега и почти неосветена планета, намираща се в края на Слънчевата система — отвъд Нептун и деветата поред от Слънцето. Това е, както установихме, обектът, удостоен с тайнственото название „Йюггот“ в някои древни и забранени ръкописи; скоро той ще се превърне в средищна точка на мисленето за нашия свят с цел усиленото взаимно разбирателство. Няма да се учудя, ако астрономите се поддадат на тези мисловни потоци и открият Йюггот тогава, когато небесните създания пожелаят. Но Йюггот, естествено, представлява само междинна станция.

Основната част от тези създания населява странно устроените бездни, намиращи се отвъд пределите на човешкото въображение. Сферата на време-пространството, която смятаме за вместилище на целия Космос, всъщност представлява само един атом от истинската безкрайност, принадлежаща на тях. И тази част от безкрайността, която човешкият мозък е в състояние да възприеме, ще бъде открита пред мен, както е станало с не повече от петдесет души в цялата история на човечеството.

Вероятно всичко това отначало ще Ви се стори бълнуване, Уилмарт, но с времето навярно ще оцените колосалната възможност, която се открива пред мен. Бих искал и Вие да се възползвате от нея, пък и имам да Ви разказвам още много неща, които не могат да се опишат на хартия. По-рано Ви предупреждавах да не идвате при мен. Сега обаче, след като всичко вече е спокойно, с удоволствие снемам това предупреждение и Ви каня на гости.

Имате ли възможност да дойдете, преди да са започнали занятията в колежа? Това би било великолепно.

Вземете с Вас записа от фонографа и всички писма, които съм Ви пращал — те ще ни трябват при обсъждането и пресъздаването на цялата тази история. Желателно е да вземете и снимките, тъй като съм забутал някъде и фотографиите, и негативите в неотдашната суматоха. Само ако знаете какъв разтърсващ материал ще добавя към онези откъслечни и неточни сведения — и какво изумително приспособление ще служи за основа на моите допълнения!

Недейте много да му мислите — сега вече не ме следят както преди и не Ви заплашва никаква среща с нещо неестествено или страшно. Елате веднага и аз ще Ви посрещна на гарата в Братълбъро, където ще дойда с кола — пригответе се за по-дълъг престой при мен и помнете, че Ви очакват много вечери с обсъждане на такива неща, които надхвърлят всеки човешки стремеж. Само не казвайте на никого за това — тази информация не бива да става достояние на нашата развалена и разглезена публика.

Железопътните връзки с Братълбъро изобщо не са лоши — можете да се запознаете с разписанието в Бостън. Хванете експреса до Гринфилд, а после се прехвърлете, за да преминете неголемия отрязък от оставащия Ви път. Препоръчвам Ви да се качите на влака в 4,10 следобед от Бостън. Той пристига в Гринфилд в 7,35, а в 9,19 оттам тръгва влак, пристигащ в Братълбъро в 10,01. Това е за работните дни. Уведомете ме за датата на идването Ви и аз ще Ви посрещна с колата на гарата.

Приемете извиненията ми, че писмото е напечатано на машина, ала моят почерк стана в последно време, както знаете, твърде неравен и не бих могъл да напиша толкова дълъг текст на ръка. Купих тази нова „Корона“ вчера от Братълбъро — изглежда, че добре работи.

Очаквам Вашия отговор и се надявам скоро да Ви видя със записа от фонографа и всички писма от мен — както и със снимките...

Оставам в очакване на срещата ни:

Ваш Хенри У. Ейкли

До Албърт Н. Уилмарт, Ескуайър, университет
„Мискатоник“, Аркхам, Масачузетс

Емоциите ми след прочитането и препрочитането на това странно и неочаквано писмо бяха до такава степен объркани, че не се поддаваха на описание. Казах, че изпитах едновременно чувство на облекчение и на тревога, но това едва изразява обертоновете и нюансите на моите разнолики подсъзнателни усещания. Ще започна с това, че посланието се намираше в пълно противоречие с предшестващата верига от събития — смяната на настроението от вцепеняващ ужас към спокойно благодушие и даже въодушевление беше твърде пълна, внезапна и неочаквана! Едва можех да повярвам, че един-единствен ден е в състояние така да промени психологическото състояние на човека, който бе написал онзи чудовищен разказ за събитията, случили се в сряда — каквито и благоприятни открития да е донесъл. От време на време усещането за противоречивост ме подтикваше да си задавам въпроса, не беше ли цялата тази драма на фантастични сили, протекла далеч от мен, някакъв илюзорен сън, създаден от собственото ми въображение? В този момент обаче си спомнях за записа от фонографа и се чувствах още по-озадачен.

Най-малко от всичко бих могъл да очаквам такова писмо! Анализирайки впечатленията си, можех да отделя в тях две съвършено различни фази. Първо, ако предположим психическата нормалност на Ейкли в дадения момент и по-рано, то отбелязаната промяна в ситуацията беше извънредно бърза и невероятна. Второ, промяната в маниера, отношението и речта му стоеше също твърде встрани от нормалното и предсказуемото. Сякаш цялата му личност бе подложена на някаква скрита мутация — мутация толкова дълбока, че е било изключително трудно да се съчетаят двата му образа, ако, предполагам, тогава и сега той е бил вменияем. Подборът на думите, стилът — всичко беше малко по-различно от обичайното за него. Отличавайки се с академична чувствителност по отношение на стила, лесно забелязах отклоненията в ритмиката и начина на подреждане на фразите. Естествено, емоционалният потрес или откровението, предизвикващо такава радикална промяна, би трябвало да бъдат

наистина екстремални! От друга страна, в много отношения това беше писмо, типично за Ейкли. Същата стара страст към безкрайното и вечното — и същата типично научна любознателност. Дори за миг не можех да повярвам във възможността от фалшификация или злостна подмяна. Нима поканата — готовността да ми се предостави възможност лично да се убедя в истината — не доказваше оригиналния произход на писмото?

В събота вечерта не можах да заспя, а през цялото време си мислех за сенките и чудесата, криещи се в писмото. Разумът ми, уморен от насъбралите се стракове и чудовищни факти, с които се бе сблъскал през последните четири месеца, неуморно работеше върху този потресаващ нов материал, отново и отново преминаваше през цикли на колебание и убеждение, вече неведнъж преживени при сблъсъка с предишни сензации; докато малко преди разсъмване изгарящият интерес и любопитството започнаха да изместват първоначалната буря на объркването и притеснението. Побъркан или нормален, променен или просто облекчен, беше ясно, че Ейкли действително се е сблъскал с някакво невероятно изменение на перспективата на неговите рисковани изследвания. Изменение, което напълно е отстранило чувството за опасност — реална или въображаема — и е открило нови главозамайващи сфери на космическото и свръхчовешкото знание. Моята собствена жажда за неизвестното по нищо не отстъпваше на неговата и аз усещах, че също съм повлечен от разрушаването на зловещата бариера. Да загърбиш тези влудяващи ограничения на времето, пространството и естествените закони и да се докоснеш до безграничното отвъд, да се приближиш до бездънните дълбини на безкрайността и нейните тайни — заради това без съмнение си струва да рискуваш своя живот, своята душа и своя разсъдък! А и Ейкли каза, че вече няма никакви препятствия — сега той самият ме кани при себе си, докато преди ме предупреждаваше да стоя далеч. Само при мисълта какво мога да науча от него, буквално затреперих от възбуда — веднага си представих как седя в усамотения и до неотдавна обсаждан селски дом в компанията на човека, говорил с истински пришълци от открития Космос; седя си там с ужасяващия запис и писмата, в които Ейкли бе документирал своите прибързани заключения.

И тъй, в неделя сутринта телеграфирах на Ейкли, че ще се срещна с него в Братълбъро следващата сряда — на 12 септември, ако, естествено, тази дата му е удобна. Само в едно отношение не последвах съвета му — в избора на влак. Честно казано, не ми се искаше да пристигна в тази мрачна местност късно през нощта; затова позвъних на гарата и си изясних другите възможности. Ако станех порано и хванех влака от Бостън в 8,07 сутринта, можех да успея да се кача в 9,25 на този за Гринфилд, пристигащ там в 12,22 на обяд. Това ми даваше възможността да пристигна в Братълбъро в 1,08 следобед — значително по-удобно от 10,01 вечерта, за да се срещна с Ейкли и да потеглим заедно към усамотените, тайнствени хълмове.

Съобщих за маршрута си в телеграмата и бях радостен да получа отговор още същата вечер, че моят вариант напълно устройва домакина ми. Телеграмата му гласеше:

УСЛОВИЯТА СЪВСЕМ ПОДХОДЯЩИ ЩЕ ВИ
ПОСРЕЩНА В ЕДИН И ОСЕМ СРЯДА НЕ ЗАБРАВЯЙТЕ
ЗАПИСА И ПИСМАТА И СНИМКИТЕ СЪХРАНЕТЕ
ЦЕЛТА НА ПЪТУВАНЕТО В ТАЙНА ОЧАКВАЙТЕ
ВАЖНИ ОТКРИТИЯ

ЕЙКЛИ

Получаването на тази телеграма в отговор на моята, изпратена на Ейкли и несъмнено доставена му вкъщи от станцията в Тауншенд или чрез официален служител, или съобщена му по телефона, ме избави от всякакви подсъзнателни съмнения относно авторството на необичайното писмо. Облекчението ми беше очевидно — всъщност то дори бе по-силно, отколкото очаквах, а всичките ми съмнения бяха дълбоко погребани. Тази нощ сънят ми беше спокоен и здрав, а през следващите два дни бях зает с приготвянето на багажа си и подготовката за пътуването.

[1] Начин на живот (лат.) — Б.пр. ↑

VI

В сряда потеглих, съобразно уговорката ни, вземайки със себе си огромна пътна чанта, натъпкана с всичко необходимо за пътуването плюс научни материали, включващи записа от фонографа, снимките и цяла папка с писмата на Ейкли. Както се бяхме разбрали, не бях казал на никого за целта на пътуването си, понеже съзнавах, че работата изисква максимална секретност. Мисълта за предстоящия интелектуален и духовен контакт с чуждоземни, космически същества беше поразителна дори и за моя подготвен за това разум; какво да кажем за възможното ѝ въздействие върху широките маси несведущи дилетанти? Не зная кое преобладаваше в мен — страхът или предвкушването на завладяващото приключение, — когато в Бостън се прехвърлих на влака и започнах дългото си пътешествие на запад първо през добре познати ми места, а после — през все по-малко и по-малко известни. Уолтъм — Конкорд — Ейър — Фичбърг — Гарднър — Атъл.

Влакът ми пристигна в Гринфилд със седемминутно закъснение, ала влакът, на който трябваше да се кача, още не беше заминал. Бързо се прехвърлих на него и веднага щом се озовах в купето си, се загледах през прозореца към откритата се гледка. Със замряло сърце наблюдавах как влакът се носи през залетите от лъчите на следобедното слънце местности, за които толкова много бях чел, но никога не бях посещавал преди. Знаех, че навлизах в старата и съхранила древния си облик Нова Англия, за разлика от механизирани и урбанизирани райони на Юга и крайбрежието, където беше протекъл целият ми живот. Неразработена, прастара земя, лишена от чужденци и фабрични комини, от рекламни билбордове и бетонни магистрали — тоест от всички онези признаци на съвременността, които са обсебили останалите части. Тук човек очакваше да види съхранените в своя първичен вид атрибути на местните традиции и живота, чиито корени напълно са се враснали в обкръжаващия ландшафт — живот, където са се запазили древните

спомени и където почвата е съвсем благоприятна за тъмни, загадъчни и рядко споменавани вярвания.

От време на време виждах синеещата река Кънектикът, искряща на слънчевите лъчи, която пресякохме, след като минахме през Нортфилд. Напред в далечината се мержелееха загадъчните силуети на хълмовете и когато кондукторът се появи, научих, че най-накрая сме на територията на Вермонт. Той ми препоръча да върна часовника си с един час назад, защото областта на северните хълмове не участвала в използването на лятно и зимно време. Изпълних съвета му и се почувствах така, сякаш връщах и календара с цял век назад.

Влакът се движеше редом с реката, а на срещуположния бряг в Ню Хемпшир можех да видя приближаващия се стръмен склон на Уентестикют, за който се носеха какви ли не легенди. Вляво от мен се появиха улици, а вдясно, в реката, изникна зелено островче. Хората станаха от местата си и се отправиха към вратата. Аз направих същото. Влакът спря на дългия перон и моя милост най-накрая се озова на гарата в Братълбъро.

Разглеждайки редицата паркирани автомобили, за един момент се зачудих кой ли от тях би могъл да бъде фордът на Ейкли, ала изборът ми се оказа излишен — бях разпознат още преди да проявя инициатива. Към мен се приближи човек, протегнал дружелюбно ръката си; това явно не беше Ейкли, макар и да попита със сочен приятен глас не съм ли случайно господин Албърт Н. Уилмарт от Аркхам. Този човек изобщо не приличаше на брадатия, сивокос Ейкли, когото познавах от снимката; той беше значително по-млад — очевидно градски жител, — модерно облечен, с тънички черни мустачки. Неговият добре овладян глас ми звучеше смътно познат, обаче изобщо не можех да кажа откъде.

Докато го разглеждах, той ми съобщи, че е дошъл тук от Тауншенд вместо своя приятел господин Ейкли. Последният, както ми обясни, получил внезапен астматичен пристъп и не бил в състояние да извърши пътуването с автомобил. Нищо сериозно, каза ми, и това по никакъв начин нямало да попречи на нашите планове. Не можех да разбера доколко господин Нойес — така се представи посрещачът ми — е запознат с изследванията на Ейкли и неговите открития, обаче ми се стори, че небрежните му маниери говорят за непосветен в тайното дело човек. Припомняйки си, че Ейкли водеше живот на отшелник, бях

доста удивен от наличието на такъв негов приятел; учудването ми обаче не ми попречи да се кача в автомобила, който той ми посочи. Това изобщо не беше онази малка стара кола, която очаквах да видя, спомняйки си писмата на Ейкли, а голям и лъскав представител на последното поколение автомобили — очевидно собственост на Нойес, с масачузетски номер. Посрещачът ми, си помислих аз, сигурно е дошъл за през лятото в Тауншенд.

Нойес се качи в колата и потеглихме веднага. Радвах се, че спътникът ми не е особено разговорлив, защото необичайното напрежение, тегнещо във въздуха в онзи ден, не предразполагаше към общуване. На светлината на следобедното слънце градът изглеждаше много привлекателен; успях да забележа това, докато се движехме по нанаторнището и завивахме надясно по главната улица. Потънал в полудрямка, като всички старинни селища на Нова Англия, които си спомняш от детството; имаше нещо в разположението на покривите и куличките, комините и тухлените стени, което докосваше най-древните струни на забравените чувства. Усещах се на прага на територия, съхранила магията на непокътнатите наслоения на отдавна отминалите времена; територия, където все още могат да се случат странни събития от миналото, несмущавано досега в своя сън.

Когато излязохме от Братълбъро, моите напрегнатост и предчувствие за нещо лошо се усилиха, за което имаше принос и заобикалящата ни хълмиста местност с нейните издигащи се, надвиснали, заплашващи и мачкащи стръмни склонове, ту обвити от зеленина, ту сивеещи в своя гранитен отблясък. Те сякаш нашепваха за мрачни тайни и загадъчни обитатели, които можеха да бъдат — а можеха и да не са — заплаха за цялото човечество. За известно време следвахме извивките на широката, но плитководна река, която извираше от неznайните хълмове на север и носеше названието Уест Ривър. Когато спътникът ми каза това, неволно потреперих, тъй като именно тук — според вестниците — беше открито едно от чудовищните ракоподобни същества по време на злополучното наводнение.

Постепенно местността наоколо ставаше все по-дива и пустинна. Архаични мостове се надигаха като призраци от миналото и се протягаха между хълмовете, а запустялата железопътна линия, която се виеше покрай реката, сякаш излъчваше непогрешимия аромат на

разрухата. Пред нас се появяваха ярки картини на живописни долини, където се издигаха огромни скали; девственият гранит на Нова Англия, сив и аскетичен, се подаваше иззад зеленото покривало, обгърнало върховете на възвишенията. В тесните котловини пробягваха ручей, до които не достигаха слънчевите лъчи и които носеха към реките безбройните тайни на хълмовете, където още не беше стъпвал човешки крак. От шосето се разклоняваха и в двете посоки тесни, едва различни пътечки, пробиващи си път през гъстите, тежки горски масиви, сред първобитните усои на които можеха да се крият цели легиони от духове. Забелязвайки всичко това, аз си припомних как Ейкли бе преследван от невидимите обитатели на леса по време на пътуването му по това шосе и напълно осъзнах какви чувства е изпитвал тогава.

Старинното и живописно селце Нюфейн, през което минахме след по-малко от час път, беше нашата последна връзка с онзи свят, който принадлежеше на човека. След него загубихме всякакъв допир с днешните, реални и докоснати от времето явления и встъпихме във фантастичния свят на непродумващата нереалност, в който тясната лентичка на пътя се издигаше и спускаше, сякаш криволичеше по свой собствен каприз сред необитаемите хълмове и рядко населени долини. С изключение на ръмженето от двигателя на колата и редките звуци, донасящи се от отдалечените разпръснати ферми, покрай които преминавахме от време на време, единственият звук, достигащ до ушите ни, беше гъргоренето на неизвестните поточета, водещи началото си от неизброимите извори, скрити дълбоко в недрата на сенчестите гори.

От близостта на малките, куполообразни хълмове на човек направо му спираше дъхът. Гъстите и непроходими гори по склоновете сякаш ревниво криеха чужди и ужасяващи неща и на мен ми хрумна, че и необичайната форма на хълмовете навярно има някакво странно, отдавна забравено значение, сякаш те са били гигантски йероглифи, оставени от гиганти, чиито подвизи са се запазили само в откъслечни легенди или се прокрадват тук-там из дълбоките ни сънища. Всички предания за миналото и всички вледеняващи кръвта доказателства, съдържащи се в писмата и предметите на Хенри Ейкли, сега изплуваха в паметта ми с кошмарна яснота. Те засилиха моето предчувствие за опасност и предстояща заплаха, като целта на моето посещение и

всички чудовищни обстоятелства, свързани с нея, за миг ме връхлетяха, предизвикаха студена вълна по цялото ми тяло и почти пречупиха желанието ми да позная неизвестното.

Моят спътник по всяка вероятност се досети за настроението ми, защото любезните му пояснения станаха още по-пространни и постепенно се превърнаха в непрекъснат речев поток. Той говореше за красотата и загадъчността на тези места, като демонстрираше дълбоки познания по отношение на фолклорните изследвания на бъдещия ми домакин. От учтивите му въпроси разбрах, че му е известен научният характер на посещението ми, както и това, че нося важни материали от научна гледна точка; но с нито една дума той не показа да е запознат с дълбочината и мащабите на истините, открили се пред Ейкли.

Маниерите на спътника ми бяха толкова любезни, възпитани, градски и абсолютно нормални, че по всички правила би трябвало да ме успокоят и ободрят; колкото и да е странно обаче, тревогата ми се задълбочаваше успоредно с навлизането във все по-дивите и примитивни райони. От време на време ми се струваше, че той просто иска да провери доколко съм запознат с чудовищните тайни на тези места; освен това всяка негова дума засилваше усещането — смътно, дразнещо и плашещо, — че гласът му ми е познат отнякъде. По някакъв начин го свързвах в паметта си с отдавна забравени нощни кошмари и имах чувството, че ще полудея, ако разбере откъде ми е известен. Стига в този момент да изникнеше някаква уважителна причина, с радост бих се отказал от своята визита. Но беше ясно, че такава причина няма — ето защо се утешавах с надеждата, че един спокоен разговор на научни теми с Ейкли ще ми помогне да се взема в ръце.

Едновременно с това в космическата красота на хипнотизиращия пейзаж, открила се пред мен, имаше нещо странно успокояващо. Времето сякаш се бе загубило в лабиринтите зад нас и наоколо се разливаше цветущата вълна на въображението и възкръсналата красота на отдавна отминалите столетия — недокоснати пасища, отрупани с ярки есенни цветя и уютни къщички, сгушени в сенките на гигантските дървета. Даже слънчевата светлина беше необикновено ярка, сякаш за това място съществуваше някаква особена атмосфера.

Неочаквано, след като направихме рязък завой, колата спря на билото на един стръмен хълм. От лявата ми страна, от другата страна

на добре поддържаната ливада, простираща се до самата врата и оградена със зидария от бял камък, се издигаше елегантна къща на два етажа и половина. Зад нея се виждаха какви ли не пристройки — всевъзможни хамбари, обори и навеси, имаше даже и вятърна мелница. Тъй като вече я бях виждал на снимка, веднага я разпознах, ето защо надписът с името на Ейкли върху пощенската кутия изобщо не ме изненада. На известно разстояние от дома се забелязваха блатисти и обрасли с рядка растителност земи, а отвъд тях се издигаше стръмен, гъсто обрасъл с гори хълм, завършващ с назъбен връх. Последният, както се досещах, беше най-високият връх на Тъмната планина, половината път до който вече бяхме изминали.

Нойес излезе от колата, взе от ръцете ми чантата и ми предложи да почакам, докато отиде да предупреди Ейкли за моето пристигане. Самият той, по думите му, бързал по извънредно важна работа и въобще не можел да се бави. Когато посрещачът ми се отпрати с бърза крачка по алеята към къщата, аз излязох от колата да се поразтъпча и да раздвижа малко умореното си от пътуването тяло. Чувството на напрежение и нервност отново ме обхвана и сега, когато вече бях стъпил на земята, където се бяха разигравали сцените на страшните събития, описани от Ейкли, то сякаш достигна своя максимум. Честно казано, изпитвах трепет и страх от предстоящата дискусия, която щеше да ми разкрие чуждите и забранени светове.

Близкият контакт с нещо извънредно необичайно често ужасява, вместо да вдъхновява — ето защо изобщо не ме разведряваше мисълта, че този участък от пътя е виждал чудовищните следи и зловонната зеленикава слуз, открити след безлунната нощ, нощ на ужас и смърт. С учудване забелязах, че нито едно от кучетата на Ейкли не се мярка наоколо. Нима ги бе продал веднага след като Създанията отвън бяха заключили мир с него? Колкото и да се опитвах, не можех да повярвам в дълбочината и искреността на този мир, за който Ейкли така вдъхновено ми говореше в последното си писмо. В края на краищата той беше човек простодушен, неотличаващ се с особен житейски опит или прагматизъм. Нямаше ли някакви дълбоки и зловещи подводни течения под повърхността на този съмнителен съюз?

Воден от подобни мисли, не можех да откъсна очите си от прашната повърхност, станала свидетел на такива отворителни неща. Последните няколко дни не бе валяло и най-разнообразни следи бяха

изпъстрили пътя, въпреки че този район не беше от често посещаваните. Овладейки от неясно любопитство, аз се захех да анализирам своите впечатления, опитвайки се да съвместя кошмарните образи с конкретното място и свързаните с него събития. В гробовната тишина се таеше нещо напрегнато и заплашително, което сякаш се излъчваше и от едва доловимото ромолене на ручеите, от извисяващите се наоколо стръмни върхове и от тежките черни гори, задушаваци хоризонта.

След което един образ прониза съзнанието ми и направи всичките ми смътни тревоги и фантазии съвършено незначителни. Казах, че разглеждах причудливата мрежа от отпечатъци на пътя с неясно любопитство — обаче в един момент любопитството се смени с внезапен и мощен удар на парализиращ ужас. Защото, макар и следите в прашния път да бяха объркани и да се преплитаха една връз друга, моят неуморим поглед улови някои подробности близо до онова място, където алеята към къщата се съединяваше с пътя, по който пристигнахме; без всякакво съмнение и без никаква надежда разпознах тези детайли. Ненапрасно в крайна сметка бях прекарал часове в изучаване на изпратените от Ейкли снимки, на които бяха изобразени отпечатъците от ноктите на Създанията отвън. Твърде добре бях запомнил техните отличителни черти, които не могат да се сбъркат с отпечатъците на никое земно същество. Не ми беше оставен никакъв шанс за спасителна грешка. Тук, пред моите очи, се виждаха най-малко три отпечатъка, оставени съвсем наскоро — може би преди няколко часа. Те явно и богохулствено се открояваха на фона на обърканата плетеница от човешки стъпки, покриваща алеята към къщата на Ейкли. Това бяха адските следи на ходещите гъбоподобни от Йюггот!

Успях да се съвзема и да потисна надигания се вик. В края на краищата какво очаквах да намеря, ако наистина бях повярвал на писмата на Ейкли? Той беше казал, че е сключил мир с тези същества. Е, странно ли бе тогава, че няколко от тях бяха посетили къщата му? Но завладелият ме ужас беше по-силен от всички доводи на разума. Нима някой би могъл да остане спокоен, ако за първи път се сблъска със следите на живо същество от незнайните дълбини на Космоса? В този момент зърнах Нойес да излиза от вратата и да се приближава към мен с бързи крачки. Трябва, казах си аз, да не издавам с нищо обхваналото ме вълнение, защото този приятел на Ейкли сигурно няма

никаква представа за дълбочината на изследванията в сферата на забраненото.

Нойес побърза да ми съобщи, че Ейкли е изключително радостен да ме види и е готов да ме приеме, макар и неочакваният астматичен пристъп да не му позволява да изпълни ролята си на гостоприемен домакин поне още за ден или два. Тези пристъпи му се отразяват много тежко, предизвиквайки висока температура, треска и обща отпадналост. Докато е под тяхно въздействие, той обикновено говори шепнешком, а също така е немощен и тронав. Стъпалата и глезените му се подули и той е принуден да ги бинтова като възрастен англичанин, страдащ от подагра. Днес е в изключително лошо състояние, така че би било по-добре аз лично да планирам времето си; въпреки всичко има желанието да поговори с мен. Ще го намеря в кабинета, който се намира вляво от централния вход — стаята, в която са спуснати щорите. Когато е болен, предпочита да мине без слънчева светлина, тъй като очите му са страшно чувствителни.

След като Нойес се сбогува с мен и потегли на север с колата си, бавно се запътих към къщата. Вратата беше оставена откритата за мен; преди обаче да се приближа до нея и да я отворя, обгърнах с поглед цялата къща, опитвайки се да разбера кое ми се бе сторило толкова странно в нея. Хамбарите и навесите изглеждаха доста прозаично и забелязах раздрънкания форд на Ейкли под сайванта в просторното, незаключено помещение. Тогава разбрах причината за овладялото ме усещане и тайната му изведнъж се разкри пред мен. Дължеше се на абсолютната тишина. Обикновено фермите поне частично се огласяят от някакви звуци, издавани от различните животни. Тук обаче всички признаци на живот отсъстваха — и това отсъствие несъмнено изглеждаше странно.

Не се бавих излишно на пътеката, а решително отворих вратата и влязох, захлопвайки я зад себе си. Не крия, че това ми костваше доста усилия и сега, оказал се вътре, изпитах непреодолимото желание да избягам отук. Не защото вътрешният вид на сградата беше зловещ; напротив, реших, че интериорът изглежда много изискан в своя късно колониален стил и се възхитих на вкуса на човека, който го бе обзавел. Това, което ме подтикна към бягство, беше нещо много незначително, почти неуловимо. Вероятно се дължеше на странния мирис, който

почувствах, макар че за мен беше напълно обичаен мирисът на старост, присъщ дори и на най-хубавите старинни сгради.

VII

Отхвърлих тези смътни колебания и следвайки указанията на Нойес, натиснах дръжката на бялата, обкована с мед врата вляво. Стаята беше затъмнена, за което бях предупреден; влизайки вътре, усетих същата странна миризма, която тук беше още по-силна. Освен това се долавяше и някаква слаба, почти недоловима вибрация във въздуха. За един миг плътно спуснатите щори ме направиха напълно сляп, ала в следващия момент извинителното покашляне и шепот привлякоха вниманието ми към креслото в далечния и тъмен ъгъл на кабинета. Сред дълбоките сенки успях да различа белите петна на ръцете и лицето; затова прекосих стаята, за да приветствам човека, който се опитваше да заговори. Колкото и приглушено да бе осветлението, веднага се досетих, че това всъщност е моят домакин. Много пъти бях разглеждал фотографиите и нямаше начин да сбъркам това строго, обветрено лице с грижливо подрязана сива брадичка.

Но когато се вгледах по-внимателно, почувствах, че радостта от разпознаването се примесва с печал и тревога, защото пред себе си виждах лицето на извънредно болен човек. Имах усещането, че нещо значително по-сериозно от астма се крие зад това напрегнато, застинало, неподвижно лице с немигащ стъклен поглед. Едва сега можех да разбера какъв отпечатък бе оставило върху него преживяното. Случилото се беше достатъчно, за да сломи който и да е човек — а нима изобщо някой, дори и да е млад и силен, би могъл да издържи подобна среща със забраненото? Неочакваното и странно облекчение, досещах се аз, е дошло твърде късно, за да го спаси от тотален срыв. Гледката на бледите, вяли ръце, лежащи безжизнено на коленете му, извика у мен силно чувство на състрадание. Ейкли бе облечен с широк домашен халат, а около врата му беше увит яркожълт шал.

Тогава забелязах, че той се опитва да говори със същия сух шепот, с който ме бе приветствал. Отначало беше много трудно да се улови този шепот, тъй като сивите мустаци скриваха движенията на

устните му, а и нещо в тембъра му силно ме обезпокои; после обаче, след като се съсредоточих, започнах да разбирам по-добре думите му. Произношението явно не беше местно, а езикът му се отличаваше с още по-голяма изисканост, отколкото можех да предположа от писмата.

— Господин Уилмарт, ако не се лъжа? Извинете ме, че не ставам, за да ви приветствам. Изобщо не съм добре, както навярно господин Нойес ви е казал; не мога обаче да не ви приема днес. Известно ви е съдържанието на последното ми писмо — има още много, което бих искал да ви съобщя, но това сигурно ще стане утре, когато ще се чувствам по-добре. Нямам представа колко ми е драго, че най-накрая се запознах лично с вас след нашата дълга кореспонденция. Донесохте писмата, нали? Както и записа и снимките? Нойес остави багажа ви в хола — навярно сте забелязали. За съжаление, налага се да отложим днешния разговор, така че до утре ще трябва сам да организирате времето си. Стаята ви се намира на горния етаж, точно над тази, а банята е до стълбите. Обядът ви е сервиран в трапезарията — през вратата вдясно — и можете да се възползвате от него, когато пожелаете. Утре ще съм в състояние да проявя повече гостоприемство — сега моля да ме извините, защото съм твърде отпаднал.

Вие се чувствайте като у дома си — можете да оставите писмата, записа от фонографа и снимките на масата, преди да се качите горе. Ще проведем нашия разговор тук, в кабинета — както виждате, в ъгъла има фонограф.

Отбийте се за малко при мен, преди да си легнете — понякога нощувам тук и вероятно тази вечер няма да направя изключение. На сутринта би трябвало да се чувствам по-добре и тогава с вас ще можем да се задълбочим в нашите занимания. Вие разбирате, несъмнено, колосалната същност на проблема, пред който сме се изправили. Пред нас — както е ставало с малцина избрани преди нас — ще се разтворят такива дълбини на времето, пространството и знанието, които превъзхождат всичко, достъпно на човешката наука и философия.

Знаете ли, че Айнщайн всъщност не е бил прав и че съществуват обекти и сили, които могат да се движат със скорост, по-голяма от скоростта на светлината? Съществуват и способности за движение напред и назад във времето, така че е възможно да се види и почувства далечното минало и бъдещите епохи. Не можете дори да си представите степента на научното развитие, до която са достигнали

тези създания. За тях буквално няма нищо невъзможно по отношение на съзнанието и тялото на живите организми. Надявам се да извърша пътешествие до други планети, звезди, даже и галактики. Първото посещение ще бъде на планетата Йюггот — най-близкият от световите, населен с тези същества. Тази странна тъмна сфера, на самия край на Слънчевата система, и досега е неизвестна на нашите астрономи. Но аз ви писах за това. Ще дойде ден, когато оттам ще бъдат насочени мощни мисловни потоци и планетата ще бъде открита от хората.

Там, на Йюггот, има огромни градове — гигантски терасовидни кули от черен камък, подобен на онзи образец, който се бях опитал да ви изпратя. Той е дошъл от Йюггот. Слънцето на тази планета свети не по-ярко от звездите, но тамошните обитатели не се нуждаят от светлина. Те имат други сетива — много по-остри и фини — и не правят прозорци в своите гигантски домове и храмове. Светлината само им вреди и им пречи, понеже там, откъдето идват — черният Космос отвъд пространството и времето, — тя не съществува. Посещението на Йюггот би докарало до лудост всеки по-слаб човек — въпреки това аз имам намерение да отида там. Черните реки от смола, течащи под загадъчни циклопови мостове — построени от още по-древна раса, изчезнала и забравена още преди сегашните създания да дойдат на Йюггот от бездънните дълбини на безкрая — биха превърнали всеки човек в нов Данте или По, стига само да запази разсъдъка си достатъчно дълго, за да опише видяното.

Но повярвайте ми — мрачният свят на гъбени градини и градове без едничък прозорец не е толкова ужасяващ, колкото ви се струва. Само нашето съзнание го възприема така. Вероятно и за тези създания Земята е била отвратителна, когато за първи път са стъпили на нея. Те са били тук дълго преди залеза на митичната епоха на Ктхулу и помнят скрилия се под водите Р'лйех още от времето, когато се е издигал на повърхността. Слизали са и дълбоко под земята — има такива отвори в земната кора, за които хората нищо не подозират, в това число и тук, из хълмовете на Вермонт и големи неизследвани светове с непознат нам живот; залетият със синя светлина К'н-ян, обгърнатият в червено сияние Йот и черният, лишен от светлина Н'кай. Именно от Н'кай се е появил зловещият Тсатхоггуа — аморфното, жабоподобно божество, за което се споменава в „Некрономикон“ и „Пнакотическия ръкопис“,

както и в цикъла сказания „Комориом“, съхранен и достигнал до нас благодарение на първожреца на Атлантида Кларкаш-Тон^[1].

За всичко това ще поговорим по-късно обаче. Вече сигурно е станало четири или пет часът. По-добре оставете онова, което сте донесли, после отидете да хапнете и се върнете за продължението на нашия разговор.

Бавно се изправих и се заех да изпълня заръката на домакиня си — донесох чантата си, отворих я и сложих на масата исканите материали, след което се качих в стаята, определена за мен. В съчетание със следите от нокти, открити на пътеката, думите, които ми беше прошепнал Ейкли, ми оказаха причудливо въздействие; а намеците за по-близък досег с неизвестния свят на гъбоподобните — забранения Йюггот — предизвикваха тръпки по гърба ми, което, честно казано, не бях очаквал. Испитвах искрено съжаление към Ейкли заради болестта му, ала трябва да призная, че хрипливият му шепот извикваше у мен не само съчувствие и жалост, ала и ненавист. Само ако не се радваше толкова на Йюггот и неговите черни тайни!

Определената ми стая се оказа много уютна и добре мебелирана, лишена както от неприятния мирис на застояло, така и от дразнещите вибрации във въздуха. Щом като оставих багажа си, аз се спуснах долу, благодарих на Ейкли и се отправих към трапезарията, където ме чакаше обядът. Столовата се намираше до самия кабинет, а кухненската пристройка бе разположена в същото направление. На масата имаше няколко сандвича, кейк и сирене, а редом с чашата и чинията ми стоеше термос с горещо кафе. След като се подкрепих добре, аз си налях голяма чаша, но открих, че качеството не съответстваше на кулинарните стандарти. Първата лъжичка се оказа с лек киселинен привкус — ето защо повече не опитах от кафето. По време на обяда не ме напускахе мисълта за Ейкли, който седеше в голямото си кресло, обгърнат от тъмнината на съседната стая. Даже веднъж надзърнах там и го поканих да сподели обяда ми, ала той ми прошепна, че още не можел да се храни. По-късно, каза, навярно щял да изпие чаша мляко преди сън и това щяло да е цялото му хранене за деня.

След като се нахраних, измих съдовете в кухненския умивалник и излях там кафето, което не можах да оценя. После се върнах в тъмната стая, придърпах стола си по-близо до своя домакин и се

приготвих да изслушам всичко, което той щеше да ми съобщи. Писмата, фотографиите и записът все още лежах на голямата маса в центъра на стаята, но засега не ни бяха необходими. Не след дълго престанах да обръщам внимание дори на непривичния мирис и странните вибрации.

Вече споменах, че в някои от писмата на Ейкли — особено във второто, най-пространното от тях — имаше такива неща, които не се решавам да повторя или дори да запиша на хартия. Това в още по-голяма степен важи за онези неща, които моят домакин ми прошепна през онази вечер в затъмнената стая на къщата, разположена в полите на злокобните хълмове. Не мога даже да намекна за безграничността на космическия ужас, който разкри пред мен хрипящият глас. Той и преди знаеше много чудовищни неща, ала това, което беше узнал сега, след като бе сключил примирие със Създанията отвън, представляваше твърде тежко бреме за нормалната човешка психика. Дори сега абсолютно отказвам да повярвам в онова, което ми разказа за формирането на първичната безкрайност, за преплитането на измеренията, за опасната позиция на нашия познат времепространствен Космос в безкрайната верига от свързани космоси-атоми, образуващи суперкосмос от извивки, ъгли и материални и полуматериални електронни структури.

Никога до този момент човек с нормална психика не се е оказал в такава близост до тайната на битието — никога до този момент органичният мозък не е бил по-близо до тоталната аниhilация в хаоса, който преобразява пределите на всяка форма, сила и симетрия. Аз научих откъде Ктхулу се е появил за първи път и защо тогава половината от великите звезди са угаснали. Досетих се — по намеците, които даже моят домакин правеше с прекъсвания — за тайната на Магелановите облаци^[2] и кълбовидната мъглявина, както и за черната истина, скрита зад древната алегория на Тао^[3].

Природата на Доелите ми бе напълно разкрита и ми станаха известни същността и произходът на Кучетата на Тиндалос. Легендата за Ййг, Бащата на змиите, вече престана да бъде само метафора и започнах да изпитвам отвращение, узнавайки за чудовищния ядрен хаос отвъд нашето пространство, който в „Некрономикон“ милостиво е закодиран под името Азатхот. Беше шокиращо преживяване да присъстваш при снемането на тайнственото було от кошмарите на

древните митове, които, ако бяха изложени с конкретни понятия, биха засенчили и най-дръзките предсказания на античните и средновековните мистици. Неизбежно в главата ми се появи мисълта, че първите, прошепнали тези ужасяващи предания, навярно са имали контакти със Създанията отвън и са посетили космическите сфери — нещо, което сега бе предложено на Ейкли.

Той ми разказа за черния камък, както и какво обозначава, при което искрено се зарадвах, че така и не стигна до мен. Предположенията ми относно йероглифите по камъка се оказаха верни. Въпреки това Ейкли се бе съюзил с дяволска сила — нещо повече, жадуваше да надзърне още по-дълбоко в неизмеримите й бездни. Зачудих се с какви ли същества бе общувал след последното си писмо и колцина от тях бяха така благоразположени спрямо човешкия род, както първия посланик, за когото той бе споменал. Напрежението в съзнанието ми ставаше все по-силно и в главата ми се зародиха най-разюздани теории по отношение на причудливия, устойчив мирис и странните вибрации в тъмния кабинет.

Вече падаше нощта и като си припомних разказите на Ейкли за предишните нощи, неволно затреперих — нощта се очертаваше да бъде безлунна. Не ми се нравеше и това, че къщата се намираще в подножието на гористия стръмен склон, водещ към необитаемия връх на Тъмната планина. С позволенията на домакиня си запалих мъничка газена лампа, нагласих я така, че да свети едва-едва, и я поставих на един от книжните рафтове до бюста на Милтън, който приличаше на привидение. После обаче съжалих за постъпката си, защото на светлината на лампата лицето на Ейкли, и без това напрегнато и неподвижно, както и ръцете му, безпомощно лежащи на коленете му, съвсем заприличаха на лицето и ръцете на мъртвец. Изглежда той изобщо нямаше сили да се движи, макар че на няколко пъти забелязах да кима с глава.

След всичко, което ми разказа тази вечер, въобще не можех да си представя кои важни тайни е оставил за утре; обаче в края на краищата стана ясно, че темата на утрешния разговор ще бъде пътешествието до Йюггот и отвъд — както и моето собствено пътуване дотам. По всяка вероятност той се забавляваше при чувството на ужас, което изпитах, чувайки за предложеното ми пътешествие из космическите простори, понеже главата му силно се затресе, когато страхът ми стана очевиден.

След което много внимателно ми обясни как човешките същества могат да осъществят — и вече няколко пъти са го правили — изглеждащия абсолютно невъзможен полет през междузвездното пространство. Доколкото разбрах, полетът не се извършвал от цялото човешко тяло — работата се състояла в това, че потресаващото развитие на хирургическите, биологическите, химическите и механичните възможности на Създанията отвън им позволили да намерят начин да преместват човешкия мозък без съпътстващата физическа субстанция.

Съществувал безболезнен способ за изваждането на мозъка и съхранението на органичния остатък в живо състояние по време на неговото отсъствие. Оголеното мозъчно вещество след това се съхранявало в периодично сменяна течност във вътрешността на непроницаем за ефира цилиндър, изготвен от метал, добиван само на планетата Йюггот. Посредством система от електроди, разположени в мозъчната субстанция и съединени със сложна апаратура, се удавало да се възпроизведат функциите на зрението, слуха и речта. За крилатите гъбоподобни същества транспортирането на тези металически цилиндри през Космоса не представлявало никакъв проблем. На всяка от планетите, принадлежащи на тяхната цивилизация, те можели да използват многочислени стационарни прибори, способни да взаимодействат с херметически затворения мозък. В резултат, след неособено сложна настройка, тези транспортирани интелекти можели отново да придобият пълната способност за сензорна дейност и артикулация — на всеки етап от тяхното движение през пространствено-времевия континуум и отвъд пределите му. Това за тях не било по-сложно от пренасянето на запис от фонограф и възпроизвеждането му на което и да е място, където има фонограф със съответстващата конструкция. Надеждността на процеса не подлежала на съмнение. Това пътешествие се извършвало толкова много пъти досега, че Ейкли не изпитвал никакъв страх от предстоящия му полет.

Тук за първи път една от вялите, безжизнени ръце се повдигна и посочи към далечната стена на стаята, където имаше високо разположена полица. На нея бяха наредени повече от дузина метални цилиндри, подобни на които по-рано никога не бях срещал. Тези цилиндри бяха трийсетина сантиметра високи и горе-долу толкова

широки; с по три гнезда, разположени под формата на равностранен триъгълник, на изпъкналата си предна повърхност. Един от цилиндрите беше съединен чрез две от гнездата си с два страни прибора, стоящи долу. Нямаше нужда да ми се обяснява предназначението им и аз потръпнах от отвращение. После ръката посочи към близкия ъгъл, където също имаше някакви сложни приспособления с присъединени към тях проводници и щепсели, някои от които приличаха на устройствата, към които бяха прикачени цилиндрите.

— Тук има четири вида прибори, Уилмарт — отново прозвуча гласът. — Четири вида — с по три функции всеки — прави общо дванайсет, нали? В цилиндрите горе има четири вида различни същества. Три от тях са на хора, шест — на гъбоподобни създания, които не могат телесно да се движат из Космоса, две — на същества от Нептун (Господи! Само да можехте да видите какви тела имат на собствената си планета!). Останалите произлизат от централните пещери на една особено интересна тъмна звезда, разположена отвъд галактиката. В главния аванпост, намиращ се във вътрешността на Кръглия хълм, можете да откриете други цилиндри и прибори — цилиндри с извънкосмическо мозъчно вещество, органите на чувствата на които се различават коренно от нашите — това са съюзници и изследователи от най-отдалеченото Навън — и специални прибори, предназначени да осигуряват възприятието и възможностите за изразяване както на самите тях, така и на техните слушатели. Кръглият хълм, подобно на повечето аванпостове, използвани от съществата в различните части на Вселената, представлява доста космополитно сближение. Естествено, на мен ми бяха предоставени единствено представители на най-простите типове за експерименти.

Сега вземете тези три прибора, които ви показвам, и ги поставете на масата. Високия с двете стъклени лещи най-отпред — после кутията с електронните лампи и резонатора — и накрая този с металическия диск отгоре. А сега цилиндъра с етикет Б-67, видяхте ли го? Качете се на този уиндзорски стол, за да го стигнете. Тежи ли? Не се безпокойте! Да не объркате номера — Б-67! Не пипайте новия лъскав цилиндър, който е присъединен към двата измервателни инструмента — този с моето име на етикета. Така, поставете сега Б-67

на масата с приборите — и сложете превключвателя на всички уреди в най-ляво положение.

Сега свържете проводника от прибора с лещите с горното гнездо на цилиндъра — да, точно така! Присъединете по същия начин прибора с електронните лампи към лявото гнездо, а прибора с диска — към външното гнездо. Сега преместете всички указатели на приборите в крайно дясно положение — първо на този с лещите, после — на този с диска и накрая — с лампите. Така, добре. Трябва да ви кажа, че тук пред нас има едно човешко същество. Същото като вас и мен. Ще ви покажа някои от другите утре.

И до днес не зная защо така се подчинявах на този шепот, както и не съм сигурен за какъв смятах тогава Ейкли — за нормален психически или за безумец. След случилото се би трябвало да очаквам всичко — този механичен маскарад така ми напомняше приумиците на лудите изобретатели или вманиачени учени, че у мен изникнаха много по-силни съмнения от онези, които бе породил предишният разговор. Това, ми бе казал шепнещият, лежи отвъд пределите на човешките разбирания и вярвания — обаче няма другите неща, лежащи още по-далеч от упоменатите предели, не изглеждаха по-малко абсурдни именно затова че не предполагаха никакви конкретни веществени доказателства?

Докато разумът ми се мятеше сред този хаос, долових стържене и жужене от трите прибора, свързани с цилиндъра — стържене и жужене, които скоро отслабнаха до пълна тишина. Какво ли щеше да се случи? Или може би щях да чуя глас? Дори и да стане така, как да се убедя, че всичко това не е само хитроумно изобретение, чрез което говори скрит някъде човек? Даже сега не мога да кажа със сигурност какво всъщност чух или какво стана в крайна сметка. Но нещо определено се случи.

За да бъда кратък, ще кажа само, че машината с лампите и резонатора започна да говори, при това по съдържанието на речта стана очевидно присъствието на говорещия и възможността му да ни види. Гласът беше силен, безжизнен, метален и механичен във всички свои проявления. В него нямаше никакъв намек за интонация или изразителност и той проскърцваше и дърдореше с необичайна отчетливост и отмереност.

— Господин Уилмарт — произнесе гласът, — надявам се, че не съм ви изплашил. Аз съм човешко същество като вас, но тялото ми в този момент се намира в безопасност във вътрешността на Кръглия хълм, приблизително на два километра оттук. Самият аз съм тук сега, чувам и говоря посредством помощта на тези електронни вибратори. След една седмица ще се отправя през пространството, както много пъти съм правил досега, и се надявам, че господин Ейкли ще ми бъде приятна компания. Бих искал и вие да се присъедините към нас, понеже са ми известни вашите възгледи и вашата репутация, а и освен това добре познавам кореспонденцията ви с нашия общ приятел. Аз се явявам, както навярно вече сте се досетили, един от съюзниците на Създанията отвън, които посещават нашата планета. За първи път ги срещнах в Хималаите и там им направих някои услуги. В замяна те ми дадоха възможността да изпитам това, което е отредено на малцина.

Можете ли да си представите, че съм бил на трийсет и седем небесни тела — планети, тъмни звезди и някои обекти, които ми е трудно да дефинирам, — в това число на осем, намиращи се извън нашата галактика, и на два отвъд спиралата на целия пространствено-времеви Космос. Всичко това не ми причини на най-малка вреда. Моят мозък беше отделен от тялото ми с помощта на толкова изкусни разрези и сечения, че да нарека този процес хирургическа операция ще бъде твърде грубо. Посетилите ни същества разполагат с методи, които позволяват така изкусно да се отдели мозъкът от тялото, че то да не старее, когато мозъчното вещество е извадено от него. Бих добавил още, че благодарение на тази апаратура мозъкът става практически безсмъртен — необходимо е само периодично да се сменя разтворът, в който се съхранява.

Искрено се надявам, че вие ще се решите да дойдете с Ейкли и мен на това пътешествие. Пришълците много обичат да се запознават със знаещи хора — такива като вас, — за да им покажат величието на космическите бездни, за които можем само да гадаем в своето невежество. Първата среща с тях може да ви озадачи, ала не се съмнявам, че стоите над тези неща. Мисля, че господин Нойес също ще дойде с нас — човекът, който ви докара тук с колата си. Той е с нас вече от няколко години — предполагам, че познахте гласа му от записа, който ви изпрати господин Ейкли.

Тук аз рязко скочих на крака, реагирайки на думите му; той направи кратка пауза, след което продължи:

— И така, господин Уилмарт, оставям решението на вас; бих добавил само, че човек с вашата любов към всичко необичайно и с богати интереси към фолклора не бива да пропусне подобен шанс. Няма от какво да се боите. Всички премествания се извършват безболезнено, нещо повече — в напълно механизирания състояние на органите на чувствата има някакъв вид особено удоволствие. Когато електродите са изключени, вие просто се потапяте в сън, изпълнен с ярки фантастични видения.

А сега, ако не възразявате, нека прекъснем нашия разговор до настъпването на утрешния ден. Лека нощ — ще ви помоля само да върнете превключвателите отново в крайно ляво положение; няма значение в какъв ред, макар че е най-добре приборът с лещите да бъде последен. Лека нощ, господин Ейкли — моля ви, отнесете се към гостани с максимално уважение! Е, готов ли сте за изключването?

Това беше всичко. Машинално се подчиних и върнах превключвателите в лявото им положение, а главата ми се раздираше от съмнения. Все още ми се виеше свят, когато чух далечния шепот на Ейкли, казващ ми да оставя всички устройства на масата, както си бяха. Той изобщо не коментираше случилото се, а и какви ли коментари можеше да възприеме моето претоварено съзнание? Чух как ми предложи да взема лампата в стаята си, от което си направих извода, че му се иска да се потопи в пълна тъмнина. Време беше да го оставя да си почине, защото монолозите му от следобеда и вечерта бяха изтощили даже и напълно здрав човек. Все още ошашавен и замаян, пожелах „лека нощ“ на домакина си и започнах да се изкачвам по стълбите с лампата в ръце, макар че в джоба си имах превъзходно фенерче.

Бях радостен да напусна този кабинет, с неговия особен мирис и смътното усещане за вибрации и в същото време никак не можех да се отърва от кошмарното усещане за страх, загадъчност и космически аномалии, породено от стаята, която току-що бях напуснал, и титаничните сили, с които току-що се бях сблъскал. Дивата пустинна местност; тъмният, тайнствен и обрасъл с гъсти гори склон, издигащ се толкова близо зад къщата; отпечатъците на пътеката; болният, неподвижен стопанин на къщата, шепнещ в тъмнината; дяволските

цилиндри и прибори и като капак на всичко — поканата да се подложа на невероятна хирургия и немислимо пътешествие — всички тези неща, толкова нови, неочаквани и фрапиращи, се стовариха върху мен с неумолимо нарастваща сила, подкопаваща моя разум и най-вероятно физическото ми здраве.

Особено шокиращо ми се стори обстоятелството, че моят доброволен посрещач Нойес беше участник в чудовищен древен ритуал, сабат, зафиксиран от фонографа, макар че аз от самото начало долових нещо смътно познато в неговия глас. Другият шок идваше от моето отношение към стопанина, поразяващо ме всеки път, когато се стараех да го анализирам. По-рано писмата му предизвикваха симпатия у мен, а сега той ме отвращаваше с всеки изминал миг. Болестта му би трябвало да събужда у мен състрадание, но вместо това от нея ме побиваха ледени тръпки. Той изглеждаше толкова безжизнен, скован и трудноподвижен, че приличаше на труп — а непрестанният му шепот беше толкова отблъскващ и нечовешки!

Хрумна ми, че това шепнене се отличава от всичко, което някога съм чувал; че въпреки удивителната неподвижност на устните, прикрити от мустаци, в него има някаква скрита сила и мощ, нехарактерна за сподавената реч на астматика. Можех да разбера всички думи на говорещия, дори когато седях в другия край на стаята, а на няколко пъти ми се стори, че слабите, ала всепроникващи звуци на речта му отразяваха не толкова немощ, колкото умишлено потискане на сила — причините за това обаче ми бяха неизвестни. От самото начало в тембъра на гласа имаше нещо дразнещо. Сега, когато се опитвах да разбера защо, ми изглеждаше, че впечатлението е аналогично на това, което правеше гласа на Нойес така смътно зловец. Но къде и кога се бях срещал с този глас — за мен си оставаше загадка.

Едно беше абсолютно ясно — не исках да прекарам друга нощ тук. Жаждата ми за знания изчезна съвсем, изпарявайки се сред ужаса и отвращението и сега имах едно-единствено желание — колкото е възможно по-бързо да избягам от тази паяжина на болезнеността и противоестествените откровения. Това, което научих, ми беше напълно достатъчно. По всяка вероятност странните космически контакти имаха място в реалността — но нормалните хора, без съмнение, трябваше да стоят по-далеч от тях.

Светотатствените истини сякаш ме обгръщаха от всички страни и оказваха непоносим натиск върху чувствата ми. Разбрах, че тази нощ надали щеше да ми се удаде да заспя; затова изгасих лампата и легнах на леглото, както си бях напълно облечен. Зная, че звучи абсурдно, но се бях приготвил за всичко непредвидено, стискайки здраво в дясната си ръка взетия за всеки случай револвер, а в лявата — джобното си фенерче. Отдолу не се чуваше нито звук и можех да си представя как домакинът ми седи в креслото си като мъртвец, обгърнат от непрогледен мрак.

Отнякъде се чуваше тиктакането на часовник и почувствах неясна благодарност към нормалността на този звук. Обаче той ми напомни още едно обстоятелство, което внушаваше тревога — пълната липса на животни. Сега си дадох сметка, че и обичайните за дивата природа шумове също отсъстваха. С изключение на зловещия плясък на далечните води, тази тишина беше ненормална — междупланетна — и аз си зададох въпроса, каква ли прокълнатата раса, родена в дълбините на черния Космос се е установила тук. Припомних си от старите легенди, че кучетата и другите животни винаги са ненавиждали Създанията отвън, и се замислих какво ли могат да означават следите на алеята.

[1] Някои изследователи на творчеството на Лъвкрафт виждат в това име закодиран близкия му приятел — художникът, скулпторът, поетът и белетристът Кларк Аштън Смит — Б.пр. ↑

[2] Две близки галактики, спътници на нашата галактика — Б.пр. ↑

[3] Тао Цзян (365–427) — китайски поет, автор на философска и утопична проза — Б.пр. ↑

VIII

Не ме питайте колко дълго е продължила моята забрава или кое от случилото се впоследствие е било просто сън. Ако ви кажа, че от време на време съм се събуждал и съм виждал някои неща, вие ще ми отговорите, че това ми се е присънило — както ми се е присънило и всичко, случило се по-нататък до момента, когато избягах от къщата, добрах се до сайванта, където бях зърнал стария форд, качих се в него и го подкарах бясно из хълмистата местност, която в края на краищата ме доведе — след много часове на лутане из горските лабиринти — до селището, оказало се Тауншенд.

Вие навярно няма да се доверите и на останалите детайли от моя разказ — ще кажете, че всички фотографии, звукозаписи, цилиндри, разговарящи с помощта на прибори и всевъзможните други доказателства представляват не друго, а чиста проба измама от страна на изчезналия Хенри Ейкли, една стопроцентова мистификация. Можете даже да намекнете, че той се е наговорил с други чудаци, за да осъществи тази глупава, нелепа и същевременно съвършена мистификация — че той самият е организиран инцидента в Кийн, когато от влака е бил свален колетът с черния камък, както и че той е накарал Нойес да направи чудовищния запис на восьмичния цилиндър. Странно е обаче, че Нойес така и не беше открит; че е останал неизвестен във всички селца в близост до дома на Ейкли и никъде не го познават, макар и често да е посещавал тези райони. Бих искал да прекратя всички свои опити да си спомня номера на автомобила му — а може би е и по-добре, че не мога да се сетя за него. Защото аз — въпреки всичко, което си мислите и говорите, и въпреки всичко, което понякога си повтарям на себе си — съм сигурен, че зловещите пришълци от другаде се спотайват някъде из непроучените хълмове, както и че имат свои шпиони и пратеници в света на хората. Да стоя по-далеч от тези същества и техните пратеници — това е всичко, което бих искал от живота си за в бъдеще.

Когато моят безумен разказ подтикна шерифа да изпрати отряд в къщата, от Ейкли вече нямаше и следа. Неговият широк халат, жълтият шал и бинтовете за крака лежали на пода до изцялото му кресло и било невъзможно да се разбере каква част от дрехите му е изчезнала заедно с него. Кучетата и домашните животни действително отсъствали, а по стените на къщата и във вътрешността ѝ имало необичайни следи от куршуми. Освен тези неща обаче, нищо необикновено не било открито там. Нито цилиндри, нито прибори, нито доказателствата, които бях донесъл с пътната си чанта, нито някакъв особен мирис, нито странни вибрации, нито следи на пътеката, както и нищо от онези неща, които зърнах в последния момент.

След бягството си останах една седмица в Братълбъро, където разпитвах най-различни хора, познавали Ейкли, вследствие на което се убедих, че случилото се не е продукт на илюзия или сън. Необичайните покупки на кучета, боеприпаси и химикали, които правел Ейкли, както и прекъснатите телефонни кабели до дома му — всичко това беше записано и документирано. Нещо повече — всички хора, които са го познавали — включително и синът му в Калифорния, — настояват, че откъслечните изказвания, които правел по повод на своите изследвания, са били напълно последователни. Солидните хора го смятаха за луд — без да се замислят заявяваха, че всички събрани доказателства се явяват част от една грандиозна мистификация, изфабрикувана с прецизността на безумец; но по-необразованите жители подкрепяха съображенията му във всяко едно отношение. Той беше показвал на някои от тези селски жители фотографиите и черния камък и даже им бе давал да прослушат отворотелния запис; всички до един твърдяха без колебание, че следите и жужащият глас са точно такива, каквито ги описват древните легенди.

Те потвърдиха също, че около дома на Ейкли все по-често и по-често можело да се види и чуе нещо подозрително след откритието му на черния камък и че това място се избягва от всички, с изключение на пощальона и случайни хора. Тъмната планина и Кръглия хълм отдавна имаха лошата слава на места, обитавани от призраци, ето защо не успях да открия хора, които някога да са разглеждали внимателно дори и едното от тези места. Случаите на изчезвания сред кореняците бяха щателно документирани, като измежду тях изпъкваше безследното

изчезване на бродягата Уолтър Браун, за когото Ейкли неведнъж споменаваше в своите писма. Даже се срещнах с един фермер, утвърждаващ, че с очите си е видял едно от странните мъртви тела по време на наводнението в Уест Ривър, обаче разказът му беше твърде объркан, за да се отнесе сериозно към него.

Напускайки Братълбъро, реших никога повече да не се върна във Вермонт и в онзи момент бях абсолютно убеден, че решението ми е окончателно. Тези диви хълмове наистина представляват преден пост на зловещата космическа раса — все по-малко се съмнявам в това, откакто прочетох съобщението за откриването на деветата планета от Слънчевата система, намираща се отвъд Нептун, както бе предсказано от пришълците. Астрономите, които изобщо не подозираха колко злокобно точни са се оказали, нарекоха тази планета Плутон. Без съмнение това не е нищо друго, освен мрачния Йюггот — и ме побиват тръпки при мисълта защо чудовищните ѝ обитатели са пожелали планетата да бъде открита точно по това време. Напразно се мъчех да убедя себе си, че демоничните създания нямат намерение да извършат нищо враждебно по отношение на Земята и нейните обитатели.

Но аз още не съм ви разказал за онова, което се случи в края на онази ужасна нощ във фермерската къща. Както споменах, най-накрая успях да попадна в несигурните обятия на тревожен сън; неспокойна дрямка, изпъстрена със съновидения на чудовищни извънземни пейзажи. Не бих могъл да кажа кое точно ме събуди, ала това, че в един момент наистина се събудих, не подлежи на съмнение. Първото ми смътно впечатление беше, че чух едва доловимото проскърцване на дъски под нечии стъпки пред вратата на стаята ми, последвано от непохватни опити за отваряне на заключената от мен врата. Те обаче много бързо приключиха; след което долових гласове от стаята под мен. Там по всяка вероятност имаше неколцина говорещи, защото се усещаше, че между тях се вихри нещо като спор.

Вслушах се внимателно за няколко секунди и напълно прогоних от съзнанието си последните фрагменти от съня — гласовете бяха такива, че мисълта за продължаване на нощния отдих изглеждаше повече от нелепа. Интонациите на говорещите бяха различни, но този, който поне веднъж бе слушал записа от фонографа, изобщо не би се съмнявал в произхода и принадлежността на поне два от тях. Колкото и чудовищна да беше тази мисъл, разбрах, че се намирам под един

покрив с безименните същества от глъбините на Космоса; защото тези два гласа без всякакво съмнение представляваха точно онова дяволско жужене, използвано от Създанията отвън в техните разговори с хората. Двата жужащи гласа се различаваха един от друг по височина, темпо и интонация, ала определено принадлежаха на представители на прокълнатата раса.

Третият глас идваше от машината, присъединена към някое от изолираните мозъчни вещества от цилиндрите. Той можеше да се различи много по-ясно от жуженето на пришълците — гръмък, металически, безжизнен глас, какъвто бях слушал вечерта, с безлична интонация и скрипящ маниер — такова нещо не можеше да се забрави. Не се опитвах да си задавам въпроса, дали беше идентичен с онзи глас, който слушах вечерта, защото си дадох сметка, че всеки мозък би произвел същите вокални тонове, след като е бил присъединен към същия прибор; единствените отлики ще касаят най-вероятно ритъма, езика, скоростта и произношението. В допълнение на картината се чуваха и два човешки гласа; единият от тях ми беше абсолютно неизвестен и по всяка вероятност принадлежеше на някой местен жител, а в другия без усилие разпознах меките бостънски нотки на моя неотдавнашен гид — господин Нойес.

Докато правех отчаяни опити да разбере думите, които масивният под на стаята ми надеждно заглушаваше, долових и други звуци от същото помещение, където се бяха събрали говорещите — шум от скърцане, размърдване и тътрене по пода, което създаваше впечатлението, че стаята е претъпкана с живи същества. Те по всяка вероятност бяха повече, отколкото можех да предположа от първоначалния брой гласове. Истинската природа на царящата там възбуда и шум беше трудна за описание, понеже нямаше с какво да бъде сравнена. Из помещението се движеха някакви обекти, които изглежда бяха разумни същества; звукът от крачките им напомняше тежко трополене — като че ли по пода тронаво се тътреха създания с лоша координация, изградени от рогово вещество или твърда гума. Ако използвам по-конкретно, но не толкова точно сравнение — впечатлението беше сякаш хора, обути с несъразмерно по-големи дървени обувки, се тресат и обикалят по полирания дървен под. Изобщо не се опитвах да си представя произхода и външния вид на съществата, които издаваха тези звуци.

Скоро ми стана ясно, че ще бъде невъзможно да разбера нещо свързано от протичащия разговор. Отделни думи — като моето име и това на Ейкли — звучаха от време на време напълно разбираемо, особено когато ги произнасяше механичният глас; истинското им значение обаче си оставаше неясно заради липсващия контекст. И досега не мога да извлека определено свързано съдържание от дочутото, а страхът, породен от него, беше по-скоро плод на внушение, отколкото на разкрило ми се откровение. Разбих, че ужасяващ и смразяващ кръвта конклав^[1] се е събрал там; но каква именно е темата на обсъждането, за мен си оставаше загадка. Въпреки уверенията на Ейкли за дружелюбността и приятелските настроения на Създанията отвън, аз бях обхванат от усещането за нещо светотатствено и гибелно.

Търпеливо прислушвайки се, накрая започнах да различавам гласовете един от друг, макар и още да не бях в състояние да схвана същността на произтичащото долу. Обаче ми се удаде, доколкото успях да преценя, да уловя емоциите, владеещи основните участници в обсъждането. Единият от жужащите гласове например принадлежеше на вероятен носител на някакви властни пълномощия, понеже в него се усещаха нотки на авторитарност; докато механичният глас — въпреки своята гръмкост и регулярност — очевидно принадлежеше на субект, намиращ се в подчинена позиция, тъй като в него се долавяше молба. В гласа на Нойес пък звучеше отгън на примирение. Що се отнася до останалите участници, там не се решавах да правя предположения. Не чувах добре познатия ми шепот на Ейкли, ала това не ме учудваше, защото толкова слаб звук надали би проникнал през масивния под на моята стая.

Ще се опитам да приведа тук част от разпокъсаните думи, а също и някои други звуци, които долових, обозначавайки този, който ги произнася, доколкото мога.

Първите разбираеми фрази принадлежаха на говорещата машина:

(Говорещата машина)

„... взех го със себе си... получи обратно писмата и записа... да се сложи край на това... вземайки под внимание... вижда и чува... дяволите да го вземат...

безлична сила в края на краищата... нов, лъскав цилиндър... велики Боже...”

(Първи жужащ глас)

„... по това време спряхме... малък и човешки... Ейкли... мозък... казва...”

(Втори жужащ глас)

„... Нйарлатхотеп... Уилмарт... записите и писмата... евтин трик...”

(Нойес)

„... (непроизносима дума или име, вероятно Н’гах-Ктхун)... безвредно... покой... две седмици... театрално... казах ви и преди...”

(Първи жужащ глас)

„... няма причина... първоначалния план... резултати... Нойес може да наблюдава... Кръглия хълм... новия цилиндър... колата на Нойес...”

(Нойес)

„... добре... всички са ваши... тук, долу... да си почине... място...”

(Няколко гласа едновременно и адски неразбираемо.)

(Тропот на множество крайници, сливащ се с възбуден шум и грохот.)

(Странен звук, наподобяващ размахване на криле.)

(Шум на подкаран автомобил, постепенно заглъхващ.)

(Тишина.)

Ето какви неща достигнаха до моите уши отдолу, докато аз, без да помръдна, лежах на леглото в тази обитавана от призраци селска къща, разположена в пазвата на демоничните хълмове. Лежах напълно облечен, стиснал револвера в дясната си ръка и фенерчето в лявата. Изобщо не ми се спеше, както вече ви казах, и въпреки това някаква зловеща парализа ме бе сковала и не ме освободи дълго след като и последният от звуците не затихна в мрака. Някъде изотдолу до мен достигаше отчетливото тиктакане на старинния дървен кънектикътски часовник, както и неравното хъркане на спящ човек. Изглежда Ейкли

най-сетне бе заспал след бурното нощно обсъждане, което изобщо не ме учудваше.

Не бях в състояние нито да помисля какво ли би могло да означава това, което чух, нито да реша какво да правя. Какво толкова бях чул в края на краищата, което не знаех преди? Нима не ми беше известно, че сега пришълците свободно влизат и излизат от къщата? Въпреки това нещо в този дочут фрагментарен разговор невъобразимо ме уплаши, пробуди най-чудовищните подозрения и най-страховитите съмнения и ме застави страстно да желая всичко това да не се окаже нищо друго, освен сън. Мисля си, че е възможно подсъзнанието ми да е уловило нещо, недостъпно до този момент за моя разсъдък. Но какво да мисля за Ейкли? Не беше ли той мой приятел и би ли допуснал с мен да се случи нещо лошо, докато съм негов гост? Спокойното похъркване отдолу сякаш доказваше смехотворния характер на всички страхове, които ме бяха обхванали.

Възможно ли бе злокобните сили да са използвали Ейкли като примамка, за да пристигна тук, в хълмистата местност, донасяйки със себе си писмата, записа и снимките? Дали тези същества възнамеряваха да унищожат нас двамата, понеже знаем твърде много за тях? Отново си помислих за неочакваността и неестествеността на внезапната промяна, настъпила между предпоследното и последното писмо на Ейкли. Интуицията ми подсказваше, че нещо не е наред. Нещата не бяха такива, каквито изглеждаха. Киселото кафе, което изхвърлих — не беше ли това някакъв опит от страна на злонамерено настроени същества да ме отровят или упоят? Трябваше да поговоря с Ейкли — при това веднага — и да го накарам да направи трезва оценка на ситуацията. Те го бяха хипнотизирали с обещанията си за космически пътешествия и открития, но сега беше длъжен да се вслуша в доводите на разума. Налагаше се да се измъкнем оттук, преди да е станало твърде късно. Ако той бе загубил напълно волята си, за да се освободи, аз щях да направя всичко възможно, за да го подкрепя. Или пък, ако не успеех да го убедя, то поне щях да се опитам да избягам сам. Бях сигурен, че Ейкли щеше да ми заеме стария си форд, който стоеше под сайванта — после можех да го оставя в някой гараж в Братълбъро. Когато го зърнах през полуотворената врата на просторното помещение, изглеждаше способен да запали веднага въпреки очукания си външен вид. Моментната неприязън, която бях

изпитал към Ейкли по време на вечерния ни разговор и веднага след привършването му, се беше изпарила без следа. Сега той се намираше в такова положение, в каквото се намирах и аз, така че трябваше да се държим един за друг. Знаейки за неговото тежко здравословно състояние, не ми се искаше изобщо да го будя, ала друг изход нямаше. Разбрах, че да остана на това място до сутринта е абсолютно невъзможно.

Накрая се почувствах готов за действия и се протегнах, напругайки всичките си мускули и възстановявайки контрола си над тях. Когато станах, се заех да действам изключително внимателно и тихо, подчинявайки се по-скоро на някакъв импулс, отколкото на съзнателно внушение. Намерих шапката си, взех чантата и се отправих надолу по стълбите, осветявайки пътя си с фенерчето. В дясната си ръка както преди стисках револвера, а в лявата носех едновременно чантата и фенерчето. Защо предприемах такива мерки на безопасност, не ми беше много ясно — нали слизах долу, за да събудя единствения друг обитател на къщата.

Докато стъпвах на пръсти по скърцащата стълба, можех да чуя хъркането на спящия по-ясно и разбрах, че той се намира в стаята вляво от мен — всекидневната, където не бях влизал досега. Вдясно зееше отворената врата на кабинета, откъдето бях чул гласовете. Отваряйки незаклучената врата на всекидневната, насочих лъча на фенерчето по посока на източника на хъркането и накрая осветих лицето на спящия. В следващия миг обаче рязко отдръпнах светлината от него и бързо, по котешки, излязох в коридора, този път реагирайки не инстинктивно, а напълно съзнателно. Защото спящият на кушетката изобщо не беше Ейкли, а моят бивш водач Нойес.

Каква бе тази работа, не бях в състояние да разбера; здравият разум обаче ми подсказваше, че най-добре ще бъде да си изясня колкото се може повече неща, преди да тръгна отново да будя някого. Внимателно затворих вратата на всекидневната зад себе си — така намалявах рисковете да събудя Нойес. После тихичко пристъпих в кабинета, където очаквах да намеря Ейкли, спящ или буден, в голямото ъглово кресло, което очевидно му беше любимото място за отдих. Докато се движех напред, лъчът на фенерчето освети голямата централна маса, на която стоеше един от онези дяволски цилиндри, с приборите за зрение и слух, присъединени към него, очакващ да бъде

включен всеки момент. Тук, както предполагах, се намираше мозъкът, който говореше с мен по време на онази неприятна среща; за миг изпитах перверзното желание да включа говорещата машина и да чуя какво ли ще ми каже.

Вероятно, помислих си аз, той и сега усещаше моето присъствие — приборите за зрение и слух не биха могли да пропуснат светлината на фенерчето ми и скърцането на дъските под краката ми. Обаче в този момент изобщо не ми беше до тази джаджа. Машинално отбелязах, че цилиндърът бе чисто нов, с името „Ейкли“ на него, същият, който по-рано бях зърнал на полицата и който моят домакин ме беше помолил да не пипам. Спомняйки си за това сега, можех само да съжалявам за проявеното от мен покорство — страшно би ми се искало да чуя този цилиндър да говори. Един Бог знае какви ужасни тайни, съмнения и въпроси би могъл да изясни! Но може би беше по-добре, че не го направих.

От масата насочих лъча на фенерчето към ъгъла, където, както си мислех, трябваше да седи Ейкли, но за свое изумление открих, че креслото му е празно. На седалката бе оставен старият домашен халат, който висеше, докосвайки пода, а до него на земята се виждаха жълтият шал и гигантските бинтове-превръзки, които ми се бяха сторили толкова странни. Докато размишлявах къде, по дяволите, може да се е дянал Ейкли и защо така лесно е захвърлил своите болнични аксесоари, забелязах, че особеният мирис и странните вибрации вече не се усещаха в стаята. Кой, в такъв случай, е бил техният източник? Неочаквано си дадох сметка, че ги усещах само в присъствието на Ейкли в помещението. Те бяха най-силни там, където бе седял той и напълно отсъстваха зад вратата на тази стая. Замислих се за възможните обяснения на случилото се тук, а в това време лъчът на фенерчето блуждаеше из тъмния кабинет.

Защо небесата не пожелаха да си тръгна оттук, преди светлината на фенерчето отново да попадне на празното кресло! След онова, което се случи, вече не можех да си тръгна тихо; вместо това издадох приглушен вик, който със сигурност е смутил съня, ала, за щастие, не успя да събуди спящия в съседната стая. Моят сподавен вик и ненарушимо похъркване на Нойес бяха последните звуци, които чух в тази зловеща къща под обраслия с черни гори връх на обитавания от привидения хълм — в тази средишна точка на транскосмическия ужас

сред необитаемите зелени възвишения и шепнещите проклетия ручей на тази древна призрачна земя.

Учудващо е, че не изтървах фенерчето, чантата и револвера по време на паническото си бягство, но по някакъв начин изглежда съм успял да удържа всички тези неща. Измъкнах се от ужасната стая и този дом без никакъв излишен шум, съумях да се кача в стария раздрънкан форд, стоящ под сайванта и да подкарам тази древна развалина, отправяйки се в търсене на някаква неизвестна за мен точка на безопасност в черната безлунна нощ. Последвалата надпревара с ужаса приличаше на делириум, роден от въображението на По или Рембо^[2], или на гравюрите на Гюстав Доре, ала в края на краищата успях да достигна Тауншенд. Това е всичко. Ако разсъдъкът ми се е съхранил до този момент, това си е чиста проба късмет. От време на време ме обхваща страх при мисълта какво ме очаква в идните години, особено откакто новата планета Плутон бе открита толкова изненадващо.

Както вече споменах, оставих светлината на фенерчето да се върне към празното кресло, след като беше обходила стаята. Тогава за първи път забелязах странните предмети, оставени на седалката, които първоначално не бях забелязал заради гънките на повесения домашен халат. Тези предмети, три на брой, впоследствие не бяха открити от следователите. Както казах в самото начало, в тях нямаше нищо чак толкова страшно. Кошмарът се раждаше единствено от отприцилите се от тяхното присъствие тук предположения. Дори сега имам моменти, в които не ме напускат съмненията — моменти, когато съм готов да разбера доводите на скептиците, приписващи всичко случило се на сън, халюцинация или разстроени нерви.

Тези три предмета бяха отлично изработени и, бих казал, направени с някакво дяволско умение и прецизност. С помощта на оригинални металически приспособления те можеха да се прикрепват към всякакви органични образувания, за които изобщо не се осмелявам да гадая. Надявам се — искрено се надявам, — че са били въсъчни обекти, произведения на най-изкусен художник, макар че таящият се в глъбините на душата ми ужас ми подсказва съвсем различен отговор. Велики Боже! Този шепнещ в тъмнината с неговия отвратителен мирис и вибрации! Магьосник, чародей, вещер, пратеник, пришълец... онова гнусно, сподавено жужене... и през цялото това време в новия лъскав

цилиндър на полицата... горкият... „Потресаващото развитие на хирургическите, биологическите, химическите и механичните възможности...“

Защото нещата на креслото, свършени до последния микроскопичен детайл, представляваха точните копия — или оригиналите — на лицето и двете ръце на Хенри Уентуърт Ейкли.

[1] Църковен съвет — Б.пр. ↑

[2] Артюр Рембо (1854–1891) — френски поет-модернист, за стиха на когото е характерна разпокъсаност, създаваща напрежение — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.